

СВЕТОСАВНИК

СЛОБОДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“
230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

С В Е Т О С А В Н И К

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине "Свети Сава" - Налтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г.Петра

.....
ИЗЛАЗИ ТРОМЕСЕЧНО

S V E T O S A V N I K

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace
Bishop Petar
.....

PUBLISHED QUARTERLY

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА У ХРАМУ "СВЕТОГ САВЕ"

СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА

СА ПОЧЕТКОМ У 10.ЧАСОВА ИЗЈУТРА

СРПСКА ШКОЛА "СВ.САВА"

НАСТАВА СЕ ОДРЖАВА ОД ФЕБРУАРА ДО ДЕЦЕМБРА

СВАКЕ С У Б О Т Е ИЗЈУТА ОД 10 - 1.ЧАС.

НАСТАВА ЋЕ СЕ САСТОЈАТИ ИЗ СЛЕДЕЋИХ ПРЕДМЕТА:
ВЕРОНАУКА, СРПСКИ ЈЕЗИК, СРПСКА ИСТОРИЈА, ПЕВАЊЕ,
ЗЕМЉОПИС, СРПСКИ ОБИЧАЈИ И ОСТАЛО КОРИСНО ЗА ДЕЦУ.

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ТРЕНИНЗИ СЕ ОБАВЉАЈУ СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ

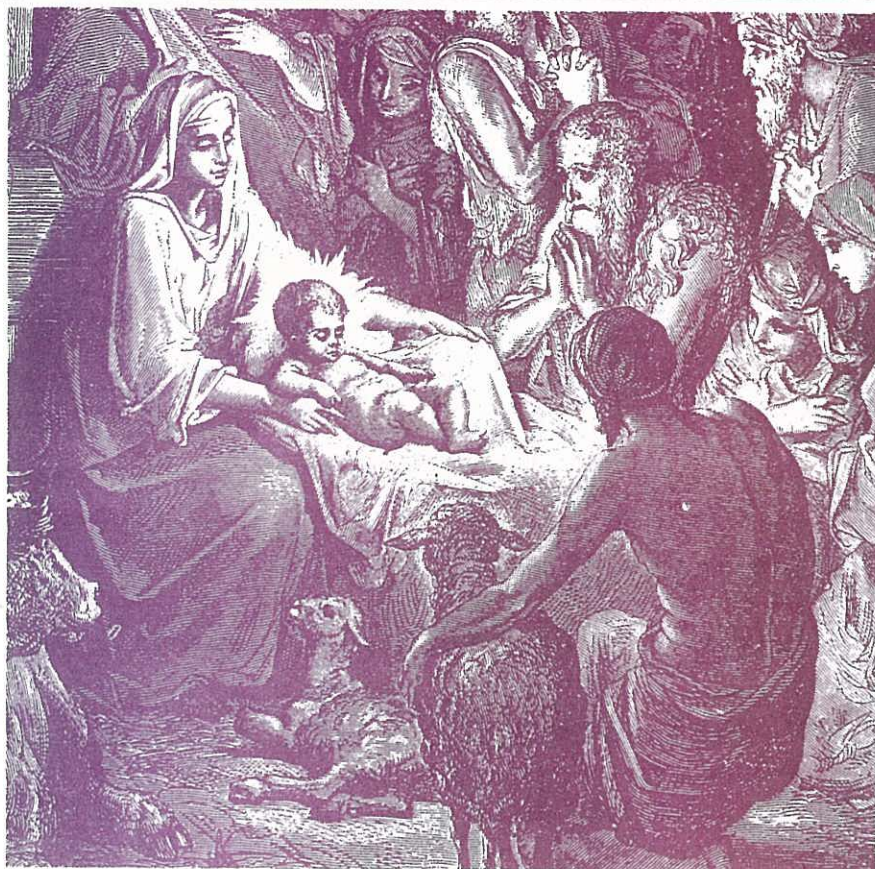
МАЛА ГРУПА ОД 7 - 8; СРЕДЊА 8 - 9; и

ВЕЛИКА ФОЛКЛОРНА ГРУПА ОД 9 - 10.ЧАСОВА.

ПОРЕД УЧЕЊА ИГАРА, ОДРЖАВА СЕ И ШКОЛА.

ЗА СВЕ ВАШЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ
СВЕШТЕНИКУ

О.ДРАГОМИРУ :366 8390

Мир Божији Христос се роди!

Њ. П. ЕПИСКОПУ АУСТРАЛИЈСКО - НОВОЗЕЛАНДСКОМ Г. П Е Т Р У
СВИМ ЧЛАНОВИМА И ПАРОХИЈАНИМА СЛОБODНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ
ЦРКВЕНО - ШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ "СВЕТИ САВА"- М Е L B O U R N Е
БЛАГОЧЕСТИВОМ СРПСКОМ СВЕШТЕНСТВУ И СВЕШТЕНОМОНАШТВУ
СЛОБODНИМ СРПСКИМ ПРАВОСЛАВНИМ ЦРКВЕНО-ШКОЛСКИМ ОПШТИНАМА
И КОЛИМА СРПСКИХ СЕСТАРА, СВИМ СРПСКИМ НАЦИОНАЛНИМ ОРГА-
НИЗАЦИЈАМА, КАО И БЛАГОЧЕСТИВОМ НАРОДУ СРПСКОМ У СЛОБODНОМ
СВЕТУ И ПОРОБЉЕНОЈ ОТАЏБИНИ, ЖЕЛИМО СРЕЋНЕ И БОГОМ БЛАГО-
СЛОВЕНЕ РАДОСНЕ ДАНЕ РОЂЕЊА ХРИСТОВОГ И Н О В У ГОДИНУ!

СВЕШТЕНИК О. ДРАГОМИР ШИПОВАЦ
СА УПРАВOM ЦШО "СВЕТИ САВА"

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

СУБОТА 19 ---- СВЕТИ НИКОЛА -- Св.литургија у 9.часова
и резање Славских колача
НЕДЕЉА 20 ---- НЕМА СЛУЖБЕ -- Слави црква у Ђилонгу
НЕДЕЉА 27 ---- Материце ----- Св.литургија и причест у 10.

ЈАНУАР

НЕДЕЉА 3. ---- ОЦЕВИ ----- Св.литургија и причест у 10.
СРЕДА 6. ---- БАЏИ ДАН ----- Вечерње и освећење Баџака
у 7.часова увече
ЧЕТВРТАК 7. - Б О Ж И Ћ ----- Св.литургија у 10. часова
ПЕТАК 8. ---- Сабор Пресв.Бог. Св.литургија у 10. часова
СУБОТА 9. ---- СВЕТИ СТЕФАН -- Св.литургија у 9.часова и
резање Славских колача
НЕДЕЉА 10. --- -- Св.литургија у 10. часова
ЧЕТВРТАК 14.-- Св.Василије Н.Г. Св.литургија у 10. часова
НЕДЕЉА 17. --- -- Св.литургија у 10. часова
УТОРАК 19. --- БОГОЈАВЉЕЊЕ --- Св.литургија у 10. часова
и освећење Водице у храму
СРЕДА 20. --- СВЕТИ ЈОВАН --- Св.литургија у 9. часова
и резање Славских колача
НЕДЕЉА 24. --- НЕМА СЛУЖБЕ --- СВЕТОСАВСКИ ФЕСТИВАЛ
НЕДЕЉА 31. --- ПРОСЛАВА СВ.САВЕ -- Служба у 10. часова
литија и резање славскога
колача, а затим славско
веселе у Дому. Домаћин ће
бити г.Дмитар Брањешев

ФЕБРУАР

НЕДЕЉА 7. ---- -- Св.литургија у 10. часова
ПЕТАК 12. ---- Св.Три Јерарха- Св.литургија у 10. часова
СУБОТА 13. --- ЗАДУШНИЦЕ ----- Св.литургија у 10. часова
и општи помен умрлим
НЕДЕЉА 14. --- МЕСОПУСНА ----- Св.литургија у 10. часова
ПОНЕДЕЉАК 15.- СРЕТЕЊЕ ГОСПОД. Св.Литургија у 10. часова
НЕДЕЉА 21. --- ЧАСНЕ ПОКЛАДЕ - Св.литургија у 10. часова
НЕДЕЉА 28. --- НЕД.ПРАВОСЛАВЉА-Св.литургија и причешће у
10. часова

МАРТ

ТОКОМ МАРТА БИЋЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА И ПРИЧЕШЋЕ СВАКЕ НЕДЕЉЕ
У 10. ЧАСОВА. ЗА СВЕТО ПРИЧЕШЋЕ ПОТРЕБНО ЈЕ ПОСТИТИ НЕ-
ДЕЉУ ДАНА, А ДЕЦА, БОЛЕСНИ И КОЈИ ТЕШКО РАДЕ ТРИ ДАНА.

ОД БОГОЈАВЉЕЊА ДО ВАСКРСА СЕ БЛАГОСИЉАЈУ ДОМОВИ ОСВЕЋЕНОМ
ВОДИЦОМ. НАШ СВЕШТЕНИК ЋЕ ИЋИ САМО ПО ПОЗИВУ: 366 8390

СЛОБОДНА СРПСКА ПРАВОСЛАВНА
ЦРКВЕНОШКОЛСКА ОПШТИНА
„СВ. САВА“ МЕЛБУРН

ПРИРЕЂУЈЕ

ДОЧЕК

СРПСКЕ НОВЕ ГОДИНЕ
У СРЕДУ 13. ЈАНУАРА 1988
У - NORTH MELBOURNE TOWN HALL -

КУХИЊА СНАБДЕВЕНА ДОМАЋИМ СПЕЦИЈАЛИТЕТИМА-УМЕРЕНЕ ЦЕНЕ

ПИЋЕ ОБЕЗБЕЂЕНО! БОГАТА ЛУТРИЈА!

УЛАЗ ЗА ОДРАСЛЕ \$ 10.00; ПЕНЗИОНЕРИ \$ 7.00

ДОБРО НАМ ДОШЛИ!

Св. Сава мири завађену браћу.

СВЕТОСАВСКА
АКАДЕМИЈА

У СУБОТУ ВЕЧЕ
30. ЈАНУАР 1988
NTH MELBOURNE TOWN HALL

ФОЛКЛОРНЕ ГРУПЕ ЋЕ ПРИПРЕМИТИ
БОГАТ ПРОГРАМ ИГАРА И ПЕСАМА!

Улаз за одрасле \$8.00; Пенз. \$5.

СВЕТОСАВСКА ПРОСЛАВА:
НЕДЕЉА 31. ЈАНУАР 1988

ПОСЛЕ СВЕТЕ ЛИТУРГИЈЕ, ЛИТИЈЕ
И РЕЗАЊА КОЛАЧА ПРЕЂИ ЋЕ СЕ У
ДОМ НА СЛАВСКО ПОСЛУЖЕЊЕ.

БОЖИЋНИ ДОГАЂАЈИ

ХРИСТОС
СЕ РОДИ!(Ев. по Луки
гл. 2, ст. 1—7.)Император
Август

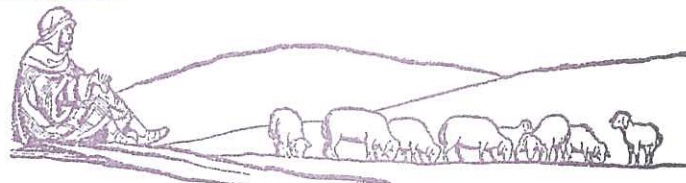
Сећамо се да је праотац Јаков рекао своме сину Јуди да ће из његовог потомства бити цареви који ће владати израиљским народом. Још је рекао, да ће се Месија или очекивани Спаситељ света јавити онда када на царски престо дође туђинац.

У време када је по Божјем промислу требао да се роди обећани Месија — Јевреји су били у римском ропству. Римљани беху освојили и многе друге државе. У име ондашњег римског цара Августа, у јеврејској држави владао је туђинац цар Ирод.

Римски цар Август наредио је да се у целој држави изврши попис и пребројавање становништва. Да би се то лакше обавило — сваки је имао да иде у своје родно место. Пошто су света Дјева Марија и старац Јосиф били из племена Давидова, а преци цара Давида су живели у Витлејему, морадоше и они из Назарета кренути за Витлејем.

Било је далеко и они су путовали неколико дана. Када су стигли у Витлејем, који се налазио у области Јудеје, ту је већ стигао много света из разних крајева, па беху заузета сва места за преноћиште. Тражећи место где ће да преноће Јосиф и Марија наиђу на једну празну пећину (вертеп) у околини Витлејема, у коју су пастири затварали своја стада — и ту се склонише.

„СЛАВА
НА ВИСИНИ БОГУ!“ Ноћ је била ведре, пуна звезда и тиха. Када је било око пола ноћи, испуни се блага и радосна вест арханђела Гаврила. — Пећина се засја изванредном светлошћу и света

(Ев. по Луки гл. 1, ст. 8—18.) Дјева Марија роди божанско дете, чијим ће рођењем бити обасјани сви народи на земљи. Мајка га пови у пелене и метну на сламу у јасле.

За рођење Сина Божјег први су сазнали витлејемски пастири који су опазили необичну светлост. Поред тога њима се јавио анђео Господњи, који им рече да се не плаше, јер светлост коју су видели показује да се родио Син Божји Исус Христос. Затим им рече да иду у пећину (вертеп), где ће Га наћи како лежи у јаслама.

Тек што су пастири сазнали за ову радосну вест чу се хор анђела који је славио Бога речима:

„Слава на висини Богу и на земљи мир, међу људима добра воља“.

Пастири охрабрени и испуњени Божјом благодаћу похиташе пећини. Када уђоше унутра нађоше свету Дјеву Марију, старца Јосифа и Дете које лежаше повијено у јаслама. Поклонише се најпре Новорођенчету, а затим испричаше Дјеви Марији и старцу Јосифу све што су видели и чули за Дете. После тога су се вратили својим стадима и свакоме су јављали да се родио обећани Месија-Спаситељ света.

**ПРВИ
ПОКЛОНИЦИ
НОВОРОБЕНОМЕ
МЛАДЕНЦУ***

(Еванђеље
по Матеју
гл. 2, ст. 2—12.)

Чудесно рођење Исуса Христа нису видели само витлејемски пастири. Далеко на Истоку појавила се у то време велика и сјајна звезда. Три мудраца-цара, који су читали старо пророштво о рођењу Исуса Христа, видевши звезду протумачише да се родио Син Божји. Они се одмах договорили да иду и да га пронађу и да му се поклоне. И кренуше на далек пут.

На своју велику радост приметише да им је она звезда показивала пут. Тако их она, после дугог путовања

доведе у град Јерусалим, где су се они распитивали: „Где је цар јудејски што се роди? Јер смо видели Његову звезду на истоку и дошли смо да му се поклонимо“. Глас о томе дође и до ондашњег цара Ирода, који се, чувши све ово, уплашио — јер је мислио да ће му новорођени цар узети царски престо. Зато је позвао учене људе, мудраце, да од њих сазна, где треба да се роди Исус Христос. Они рекоше да је један пророк предсказао да Исус треба да се роди у Витлејему.

Цареви-мудраци кренуше у Витлејем и ту су изнад пећине (вертепа), поново видели ону звезду која их је водила. Уђоше унутра, поклонили се маломе Исусу и затим Га дариваше златом, измирном и тамјаном.

Када је требало да се врате, примише у сну заповест од Бога да се не враћају истим путем — па се вратише другим путем у своје земље.

ПЛАЧ
ВИТЛЕЈЕМСКЕ
ДЕЦЕ(Ев. по Мат.
глава 2,
ст. 13—19.)

Када је цар Ирод видео да су га мудраци-цареви преварили разљути се и нареди да се сва мушка деца до две године у Витлејему и околини побију, рачунајући тако да ће и Христа погубити. Али анђео Божји јави праведном Јосифу те он са св. Дјевом Маријом и Христом оде из Витлејема у Мисир (Египат). Тамо су остали све док Ирод није умро. Тек тада се вратише поново у свој град Назарет.

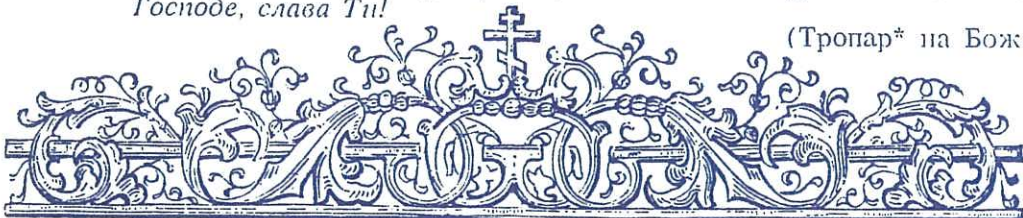
Дан у који се родио Син Божји Исус Христос зове се *Рођење Христово* или *Б о ж и њ*. Наша Црква га слави у зиму 7. јануара, а по старом календару 25. децембра.

Пошто је рођење Исуса Христа велика радост за све људе, на Божић се обично поздрављамо радосним речима: Христос се роди! — на који поздрав одговарамо са „Ваистину се роди“, тј. „Уистину се роди“.

Дан уочи Божића назива се *Б а д њ и-д а н*. Код нас је обичај да се у куће уносе бадњаци и слама, јер су и пастири у пољу ложили ватру оне ноћи и Христос је лежао на слами када се родио.

Рођењем Твојим, Христе Боже наш, засија свету светлост разума, у којој, они који се звездама клањаху, од звезде научени беху да се поклоне Теби — Сунцу Правде, и Тебе да познају са висине Истока; Господе, слава Ти!

(Тропар* на Божић)

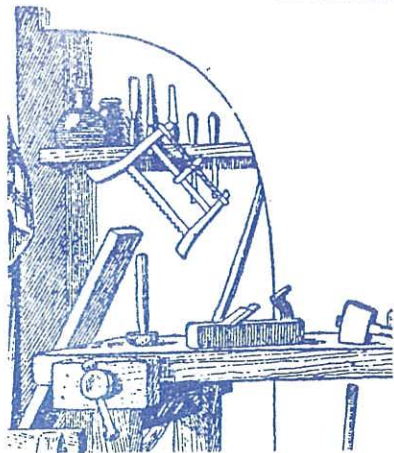

**„А ДЕТЕ
НАПРЕДОВАШЕ
У
ПРЕМУДРОСТИ
И У РАСТУ“**

(Ев.по Луки
гл. 2, ст. 41
до 52.)

Господ Исус Христос је провео детињство у Назарету код старца Јосифа, који је био по занимању дрводеља. Када је поодрастао Он је помагао старцу у томе занату. Још од детињства је био Исус Христос испуњен Духом Светим и милост Божја је почивала на њему.

По ондашњем обичају и св. Дјева Марија и старац Јосиф су сваке године у празнику Пасхи ишли у јерусалимски храм, да се ту Богу моле. Када је Господу било дванаест година — они први пут поведоше и њега у Јерусалим. Ту су остали неколико дана.

Најзад св. Дјева Марија и старац Јосиф кренуше на траг у Назарет. У великој гужви они нису ни приметили да је мали Христос остао у храму. Тек далеко од града они примете да Га нема, па са страхом пођоше натраг да Га траже. И заиста, после дугог тражења нађоше Га у храму, окруженог учитељима и свештеницима, којима је Он постављао мудра питања, која су их задивљавала. Св. Дјева Марија и Јосиф се обрадоваше, и мати му пуно узбуђења рече, како су се они били за Њега уплашили. На то јој Он одговори: „Зашто сте ме тражили? Зар не знате да мени треба у ономе бити, што је Оца мојега“.

У храму је Господ Исус Христос назвао Бога својим оцем, и тако поново људима открио да је Он Божји Син.

После ових речи, чије значење св. Дјева Марија није тада разумела, вратише се сви у Назарет. Ту је Исус Христос остао до своје тридесете године. Због тога је прозван и **Н а з а р е ћ а н и н**.

По ондашњем јеврејском закону нико није могао да буде учитељ и да проповеда пре навршене тридесете године. Зато и Христос до тога доба није учио људе.

Када је навршио тридесет година Исус Христос оде на реку Јордан да прими крштење од светог Јована Крститеља.

Јован је живео у пустињи близу реке Јордана. Ту је постио и Богу се молио. Народ је долазио да га види и чује а он је народ учио да буду бољи, јер је долазак обећаног Спаситеља света врло близу. Оне који су се кајали за своје грехе св. Јован је крштавао у реци Јордану.

Када се једнога дана на Јордану појавио и Исус Христос, св. Јован, испуњен Духом Светим, осети да је то обећани Спаситељ света. Зато он, сматрајући себе недостојним да крсти и Сина Божијег рече Господу: „Ти треба мене да крстиш, а ти ли долазиш к мени?“ Но Исус Христос му на то одговори: „Пусти сад, јер нам треба испунити сваку правду“. После тих речи св. Јован крсти Исуса Христа који уђе у реку.

Када је Исус изашао из реке, гле, отвори се небо и Свети Дух сиђе у виду голуба на Њега, а са неба се чуо глас Бога Оца „Ово је Син мој љубљени који је по мојој вољи“. Тада св. Јован и сви који су били са њим дознадоше да је Исус Христос заиста обећани Месија Син Божји.

После свога крштења Исус Христос оде у пустињу и тамо је у самоћи, посту и молитви провео четрдесет дана и ноћи — припремајући се за проповедање своје науке.

У спомен крштења Исуса Христа на реци Јордану наша Црква празнује 19. тј. 6. јануара празник *Б о г о ј а в љ е њ е*. Овај се празник назива Богојављење зато, јер се ту на реци Јордану јавио Бог у сва три лица: Бог-Отац је говорио наведене речи; Бог-Син — се крштавао у реци и Бог-Дух Свети — је лебдео у виду голуба изнад Његове главе. Сва три лица заједно зову се **С в е т а Т р о ј и ц а**.

**„ОВО ЈЕ
СИН МОЈ
ЉУБЉЕНИ“**

(Еванђеље
по Матеју
гл. 3, ст. 13—17;
по Марку
гл. 1, ст. 9—11;
по Луки
гл. 3, ст. 21—23.)

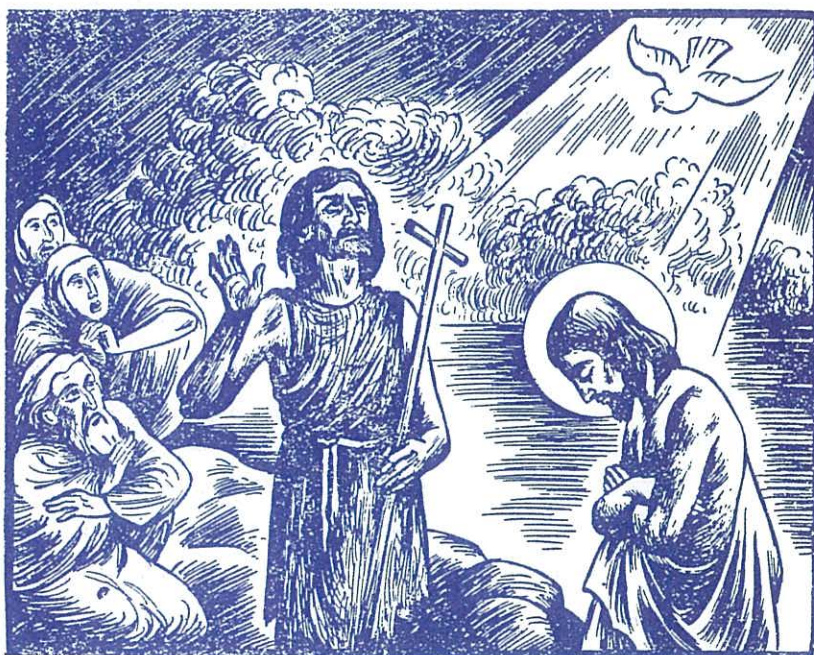

Господ Исус Христос је примио крштење на Јордану због људских грехова. Он је без греха, али је узео на себе грехе свих људи. Да би спасао свет од греха он ће страдати и себе принети на жртву. Крштењем у реци Јордану Господ Исус Христос почиње свој рад међу људима.

И ми хришћани се крштењем очишћавамо од прародитељског греха — и тако поново постајемо деца Божја. Зато се наше крштење обавља трократним погружавањем у воду уз изговарање речи: *Крштава се слуга Божји* (каже се име које је сваки од нас добио), у име Оца (Амин), и Сина (Амин) и Светога Духа (Амин).

На Богојављење, после службе Божје, освећује се вода у храму или у црквеној порти (дворишту). Та освећена вода зове се богојављенска водица. Њу верни носе својим домовима побожно је чувају и пију од ње по мало у случају болести.

ТРОПАР БОГОЈАВЉЕЊА
Во Јордање крешчају-
шчусја тебје Господи
тројическоје јависја
поклоњеније, родите-
љев бо глас свидје-
тељствовавше тебје,
возљубљенаго тја
сина именуја: и Дух
во видје голубиње
извјестовавше сло-
весе утвржденије,
јављејсја Христе Бо-
же, и мир просвјешчеј
слава тебје.

БОГОЈАВЉЕНИЈЕ 19. ЈАНУАР

Док си се у Јордану крштавао, Господе, појавило се знамење Свте Тројице — јер је глас Оче в сведочио о Теби, називајући Те љубљеним Сином, а Дух Свети у виду голуба потврђивао је истину ове речи. Христе Боже, који си се јавио доносећи светлост свету, слава Теби!

НА БОГОЈАВЉЕЊЕ У УТОРАК 19. ЈАНУАРА ПОСЛЕ СВ. ЛИТУРГИЈЕ
БИЋЕ ВЕЛИКО ВОДООСВЕЋЕЊЕ У ЦРКВИ

О 35.ГОДИШЊИЦИ НАШЕ ЦРКВЕ

Ове године се на-вршава 35.година од оснивања црквеношколске општине "Свети Сава" у Мелбурну. То је прва ЦШО Мелбурна и Викторије. До 1963 године, дакле 11. година служило се увек по изнајмљеним црквама, а прославе одржавале у туђим салама. Куповином цркве повећао се недељом и празницима долазак народа у цркву. Убрзо је она и исплаћена, а сала проширена, па је затим 1969. купљено и имање код Гизбурна за пикнике. Долази и нова емиграција, па се повећава и приход те је купљена 1974 кућа код цркве у Калтону.

Али увек се осећало да ми немамо услове у тесном Калтону. Чак ни Недељом кад дође мање народа у цркву нема се где ауто паркирати, а о Божићу, Светом Сави и Васкршњим празницима и не говоримо. Због тога је одлучено да се купи имање у Гринзбари, где би се повремено преселио сав црквени живот и црквени центар.

Овој идеји за повремено пресељавање у Гринзбару било је од почетка отпора, нарочито међу старијим светом. Разлог за отпор је вишеструк: прво, емоционално су везани за Калтон јер у њега иду већ 25 година; друго, Калтон је добро повезан јавним превозом, што чини за старије који не возе олакшицу; треће, сматрају да је Калтон у центру и једнако приступачан свима; можда има и мало пркоса, да би се остало где је првом савито гнездо.

Сви ови аргументи имају основице: Калтон је у центру, има јавни саобраћај и навикло се ићи у њега. Али мана је Калтону што нема за нормалан црквени живот потребне услове. Прво: нема се где паркирати и нема много Срба који живе у калтонском кругу, сви махом селе на периферију, посебно млађи овде рођени. Друго, наша црква није стила српског - нема прописног звона нити звоника, нема ни спољашни нити унутрашњи изглед какав би се очекивао. Сала нам је мала а нема никакве услове да би се проширила.

И Руси у Колингвуду имају исти проблем и селе се у Резервоар.

Гринзбара јесте на периферији, али зар и Ст.Албанс није био село у време градње цркве? Много има Срба од Томастона, Хајделберга и Боксила и којима би лакше било доћи у Гринзбару него у Калтон. Простор од 4.екра би нам омогућио да имамо поред сале и дивну српску цркву парохијску кућу и игралиште, и све услове за разне активности. А све би то могли постићи да тамо обележимо 40.година ЦШО "Свети Сава".

Ове године се навршило 35.год. од оснивања фолклорне групе при цркви "Свети Сава" у Мелбурну. И та племенита традиција траје и дан данас.

На слици се виде први фолклористи њих 8. на Светосавској прослави 1952.г а четврти с леве стране је наш чика Милан Станић, који је био први оснивач

НАЈВЕЋИ ДАРОДАВАЦ

ДРАГОМИР СЕКУЛИЋ

Није лако бити приложник. Јер сваки прилог је повезан са жртвом. Нико не даје од сувишка и зато што има превише. Стара је изрека да не даје цркви онај ко има, него онај ко жели. Разне су и побуде за прилоге. Велики део прилаже и жртвује због тога да се види да је приложник, што није у духу Јеванђеља, а највећи је приложник онај који прилаже цркви у славу Божију. Такав је приложник брат Драгомир Секулић који је за Дом у Гринзбари већ приложио суму од \$ 8.400,00 па је тако постао први по дару цркви Светог Саве у Калтону. Знамо да он не тражи да му се име "рекламира", али смо осећали за дужност да му слику објавимо и на тај начин му одамо захвалност. Хвала опет брате Драгомире.

У следћем броју ћемо се осврнути на још једног узорног и врлог члана који је заслужан да буде похваљен у овом нашем гласилу.

Српство је рад; Српство нису празне речи. Дела Бог гледа.

ВРЕМЕ СТЕВАНА ПРВОВЕНЧАНОГ

Краљ Стефан Првовенчани (1196-1227) успео је и поред многих унутрашњих и спољнополитичких тешкоћа, да учврсти политички поредак који је засновао његов отац, велики жупан Стеван Немања

Ускоро после одласка дугогодишњег аримандрита Студенице Саве (1208-1217) из Србије у Свету Гору, промениле су се политичке прилике у оним државама које су се граничиле са Србијом а које су дотле угрожавале њезин опстанак: Латинско царство, створено у време четвртог крсташког рата (1204) са престоницом у Цариграду, почело је да слаби, а Угарска је изгубила папску наклоност и борила се са низом унутрашњих политичких тешкоћа.

У таквој ситуацији Стефан Првовенчани позвао је Саву да се врати из Свете Горе у Србију. Пошто је српска држава већ призната за краљевину Стефан се саветовао са Савом о оснивању самосталне српске цркве. На основу споразумно донете одлуке Сава је отпутовао цариградском патријарку и византијском цару који су живели у то време у Никеји, у Малој Азији. Ту су се они настанили после освајања Цариграда од стране Латина 1204. Цариградски патријарх у свом саборном саставу и византијски цар, имали су право подизања појединих цркава на виши степен и достојанство. Сава је то знао те је половином 1219. године отишао са неколико својих ученика у Никеју, да за самосталну и независну српску државу тражи самосталну и независну цркву. Краљ Стефан Првовенчани упознао је свога пашенога цара Теодора I Ласкара са својим и Савиним планом о добијању самосталности српске цркве, тако да је цар већ раније знао зашто Сава долази у Никеју. Цар Теодор је желео да придобије што је могуће више савезника за борбу против Латинског царства, те се због тога надао да ће давањем самосталности српској цркви стећи новог савезника у Србији, јер му је било познато да се Србија већ раније успешно одбранила од бугарско-латинског (1214) и угарско-латинског савеза (1216).

Сава није желео да буде изабран за ариепскопа, али на инсистирање цара морао је пристати. Тако је заповешћу царевом, а руком патријарха Манојла I Харитопула архимандрит Сава изабран 1219. год. за првог самосталног српског архиепископа "све српске и поморске земље".

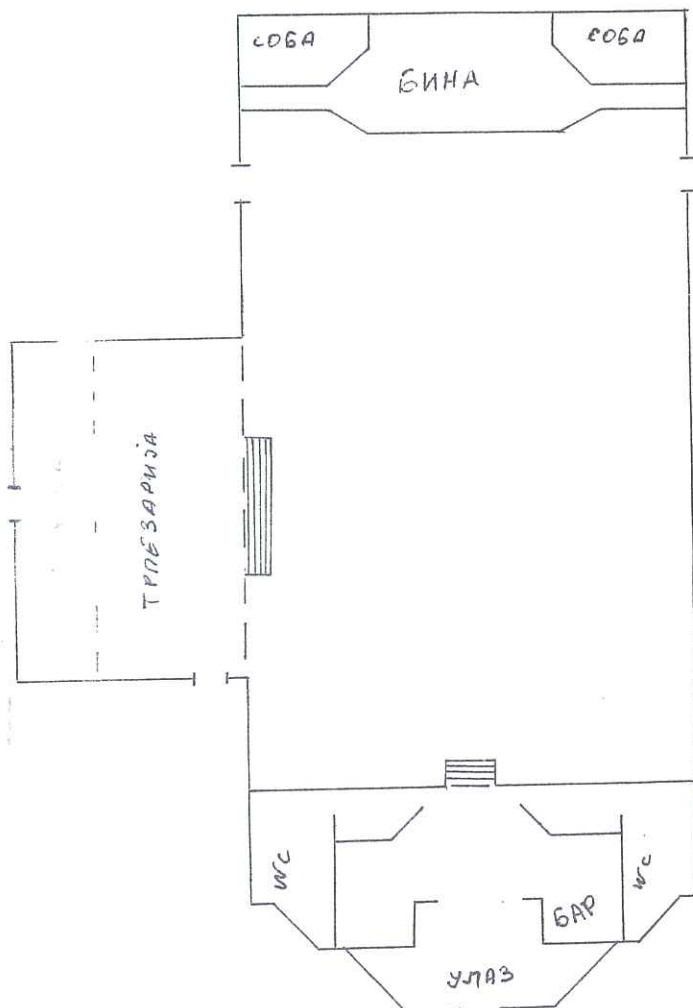
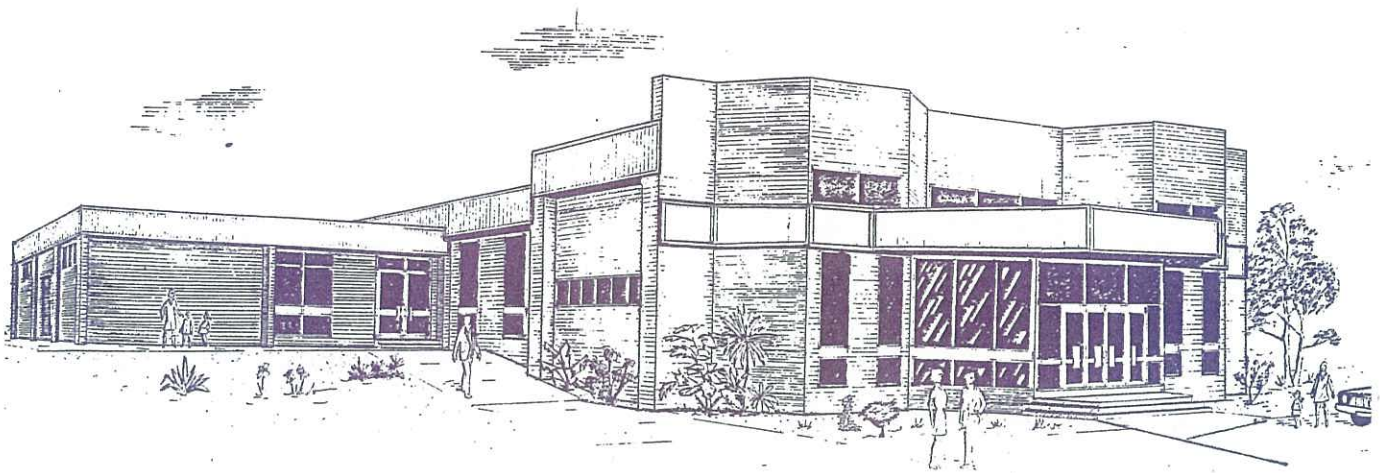
Из Никеје Сава је свратио у Свету Гору и Солун где је саставио са саветницима КРМЧИЈУ (законик) по коме ће се управљати у архиепископији. На српској граници Саву су дочекали синови Стефанови и свештенство са властелом, јер је краљ био болестан.

Пошто је Свети Сава организовао нормалан рад црквеног живота, већ је била подигнута Жича, то на Спасовдан 1221 круниса свога брата у манастиру Жичи за краља. Неколико година после тога Стефан је сишао са престола, па га је Свети Сава замонашио. На престо је дошао његов син, краљ Радослав (1227-1234).

КРАЉ СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ

РАДОВИ НА ДОМУ У GREENSBOROUGH

Сала је ових димензија:

Од предњег улаза до краја - 56.м
 Сама дворана је димензија - 38x26
 Трпезарија са кухињом ----- 19x18
 Бина је величине ----- 6x26

Испод бине ће целом дужином бити просторија која се може прилагоди за разне употребе према нахођењу.

Изнад улазних врата, на спрату би две веће просторије које могу слжити за школу или слично.

На самом улазу ће са десне стране бити бар, а са леве просторија з чувара сале или канцеларију.

Ова избочина што се види на цртеж ће бити главни улаз и он ће се направити од стакла.

Дрвеће око целог блока што је посадио Михаило Томић све се примило и доста порасло, тако да ће за неколике године личити на прави парк.

Осим тога ускоро ће проћи "хајвеј" испред сале, а завршиће се и "фривеј" што ће повезивати Розану и наш Дом, тако да ће приг бити много бржи и лакши.

До сада се ишло доста споро са радовима на Дому услед недостатка новца и ситнијих послова који су рађени добровољно. Сад, кад је кућа продана све ће се радити убрзаним темпом. Нарочито ће велики послови да се обаве током божићног одмора, кад ће се поставити стубови и греде за патос, а можда и сам патос крајем јануара. Новца од куће ће бити да се заврши патос, врата, прозори, водоинсталација, а можда и инсталација за струју и плафон, све зависи од тога колико ће бити добровољног рада да би се уштедило плаћање скупих мајсторских dne-ница.

Затим ће бити на реду намештање сале и кухиње

Ми апелујемо за прилоге у натури, што ће остати као трајна успомена: велики фрижидер, шпорет, "кул рум", па онда завесу на бину, звучнике, астале и столице...

Потребно је око 60 астала и око 600 столица. Очекујемо да ће многи поклонити астал и столице за своју породицу. Гледаћемо да купимо мало бољи намештај, што се тиче столова и столица.

Ако се решите да приложите нешто од горе наведеног, молимо в а с да се обратите било ком члану управе или свештенику да вас забележе раније као приложника, па кад буде дошло на ред да се купује бићете обавештени.

Уколико желите да помогнете радом током божићног одмора или било кад обратите се Марку Милекићу на телефон: 459 0659.

На прошли апел није се скоро нико одазвао. Једино је Милорад Вековић из Канбере послао позајмицу од \$ 1000. на чему му се захваљујемо. Јер иако се далеко одселио ипак мисли на нас овде. Такође се захваљујемо брату Живадину Петровићу на позајмици од \$ 1000.

Управа предвиђа да се направи правилник о употреби сале, с тим што ће Утемељачи, Велики добротвори и Добротвори имати специјалне привилегије за изнајмљивање Дома за своје потребе, зависно од тога колико су привредили новцем или радом на његовом подизању.

Такође желимо да напоменемо да се радови примичу крају, што значи да ће се и плоча добротвора ускоро наручивати. Потрудите се да и ваша деца и унучад прочитају вас као великог дародавца на њој.

ПИКНИК НА ИМАЊУ У GISBORNE-У

У Недељу 15. новембра црквено-школска општина Св. Сава из Калтона је организовала пикник на свом старом имању код Гизбурна. Већ одавно неки питају када ће опет тамо да се одржи пикник, и тек сада је управни одбор решио да удовољи жељи љубитељима излета.

Дан је био идеалан, ни вруће ни хладно, па је подоста дошло света из Мелбурна, мада би више било да није Ф.К. Србија одржавао истог дана пикник у Френкстону и Ст. Албанска црква чајанку у свом дому.

За похвалу је гест браће Лазара Јузбашића, Илије Чубрила и Влада те су поклонили по једно јагње, а сестре су правиле кафу, крофне и освежавајућа пића, тако да је било свега у изобиљу, уз музику са касета.

ЗАПИСИ ЧУДЕСА БОЖИЈИХ

СВЕТИ СТЕВАН АРХИЋАКОН СПАСАО У РАТУ СВОГА СЛАВАРА

Био сам гост на слави код једног мог рођака. У току разговора поведе се реч о Богу и Његовим светитељима, од којих многи Срби прослављају као своје заштитнике од зла и напасти. Том приликом један од гостију, који је учествовао у првом светском рату, испричао је како га је његов домаћи заштитник, свети првомученик и архиђакон Стеван, спасао од погибије. Приликом повлачења пред далеко надмоћнијим снагама аустро-мађарско-немачким 1915 године, моја јединица била је одређена да штити одступницу наше војске. Положај је био незгодан, да није било нигде заклона, а изложен је био жестокој пушчаној и митраљеској ватри. Ми полегли на земљу и прилепили се за њу. Нисмо имали времена ни да ископамо себи заклоне, кад непријатељ осу ватру на нас. Зрна пушчана падају густо као пшеница кад се сеје. Многи моји другови изгибоше. Ја кад видех да и мене исто чека, заплаках се и почех ватрено да се молим својој слави светом Стефану да ме спасе. И усред тога окршаја, мене се задрема и заспах онако лежећи. У сну видех више своје главе прекрасног младића и у њему препознадох мога светог Стефана, како стоји и хвата у руке куршуме непријатељске к мени управљене и спушта их више моје главе. Кад сам се пробудио, борба је била престала, а нестало је и мога заштитника. Кад сам се подигао од земље, код моје главе лежала је гомила непријатељских куршума, избројао сам их 17. Да ме свети Стефан није заштитио, ја бих сигурно погинуо. Са преосталим друговима повукли смо се са тог положаја, прешли Албанију и отишли на Солунски фронт. Бог и свети Стефан сачували су ме те сам преживео све борбе и окршаје и невоље и дошао жив и здрав својој кући. Од тада ја чврсто верујем у Бога и још боље прослављам мог светог Стефана."

Пословица каже: „Без невоље нема богомоље.“ Камо среће кад би се људи у свакој прилици тако искрено молили Господу и Њиховим свецима, наш би живот сасвим другачији изгледао. Молитвом је у рату пророк Навин зауставио сунце и месец да не залазе докле борбу не заврши. Молитвом је свети Илија небеса отварао и затварао, кишу заустављао и пуштао. Молитвом су многи Свечи ишли по води као по

сувој земљи, брда премештали, сваке болести лечили, зле бесове прогонили, и сва могућа чуда чинили. Али то врагу смета много. Зато је он подигао борбу против молитве да је одузме од људи. И успео је у многومه. Хиљадама људи сада незна шта је молитва, нити се моли, и царство сатанско напредује. А кад дође невоља угосте и тада већина незна да се обрати молитви и да ублажи невољу, него тражи гатаре и врачаре те ствара још већи грех.

БАЦИО ПОД НОГЕ СЛАВСКИ КОЛАЧ И СВЕЋУ

На једном молитвеном скупу причаше нам брат Спирidon, како је у селу Батушници неки Танче Петровић казао и заклео се пред друговима да неће више славити свога светог Николу. Како је рекао, тако је и учинио. На дан славе он је неким послом отишао у село и тамо се дуже задржао. Кад је дошао кући, он види како је његова жена умесила славски колач и спремила свећу. Он узе колач, баци га на земљу и погази ногама, а свећу однесе и баци у клезет. Одмах је скренуо с ума и отишао у поље и тамо је проводио дане и ноћи. У пољу се налазило старо црквиште свете Недеље са неколико икона. Он је узео једну икону, обесио је о врат и несио на грудима. Тако је са иконом лутао по селима. Људи га питају: „Шта ти је то, Танче? А он одговара: „Сви ми свеци опраштају, само свети Никола неће да ми опрости“. Тако га је враг мучио те је лутао од летњег светог Николе па до Успенија пресвете Богородице.

Милиција га је отерала у лудницу у Топоници, код Ниша, али су га лекари пустили, као здравог, јер не могу да пронађу шта му фали. Водили су га и у Београд на посматрање, али и тамо нису могли да утврде шта му је. После тога умро је.

Његов случај многе је узбудио и потресао, јер су људи видели да је жив Господ и Његови свеци, и да брзо плаћају онима који скрнавe хришћанске светиње.

РЕЧАНЕ, ЦРКВА СВ. ЂОРЂА (XIV В.)

Димитрије Богдановић

ПОСТАНАК И РАЗВОЈ КОСОВСКЕ АУТОНОМИЈЕ

На Другом заседању АВНОЈ-а питање аутономије у будућем југословенском федерализму није уопште ни поминуто. За националне мањине Одлука установљава и „сва национална права“, под којим се подразумевају и сва политичка, а не само културна права мањине. Но у сваком случају, већ самим изразом „национална мањина“ Одлука је утврђивала да се може говорити само о правима мањине, те да се ова права битно разликују, и по врсти и по обиму, од права већинских нација које чине југословенску државу и које су побројане у т. 2. Одлуке: Срби, Хрвати, Словенци, Македонци и Црногорци. Главно ограничење је у томе да „мањина не може да се издвоји, да изграђује сама своју државу и друштвени систем, јер би тиме онемогућила права већинских нација“... Одлука АВНОЈ-а у сваком случају не конституише нити право мањине (према томе – ни албанске националне мањине) на отцепљење и присаједињење својој националној држави (у случају Албанаца – Албанији), нити говори о аутономији као уставноправном облику остваривања заједничких националних права.

У нашој правној литератури понуђено је објашњење да су „унутрашња национална сложеност и нарочито постојање националних мањина представљали основне узроке за формирање аутономних јединица“ [Покрајина Војводина и Област Косова и Метохије]... Ако се за албанску мањину већ хтела територијално-политичка аутономија, зашто је та аутономија организована само на подручју Косова и Метохије, а не и на подручју Македоније или Црне Горе, где ова мањина такође настањује одређене области као компактна етничка маса? Зашто су ове две аутономије успостављене само на подручју републике Србије, и да ли се објашњење овога правног и политичког феномена може свести само на тврдњу да аутономне једи-

нице постоје у југословенској федерацији само тамо где је за то било „објективних политичко-националних основа, а то је само на територији Народне Републике Србије“? И које су то „објективне политичко-националне основе“? Очигледно је да за потпуно историјско објашњење постанка војвођанске и косовске аутономије није довољно неколико општих правно-политичких формулација, већ се морају узети у обзир многи чиниоци политике КПЈ према националном питању и посебно према Србији, њеном дотадашњем историјском развоју и државноправном статусу. У решавању националног питања Југославије имала је кључно место теза о „великосрпском хегемонизму“, па је главни политички напор КПЈ био усмерен ка томе да се отклоне све претпоставке на којима је почивала или би могла почивати водећа улога Србије у југословенској државној заједници. Може се, дакле, постанак аутономија у Југославији посматрати и у том аспекту: не с обзиром на потребу да се оствари право националних мањина на политичку егзистенцију у новој држави, већ с обзиром на потребу да се елиминише свака могућност васпостављања Србије у њеном ранијем политичком концепту. Аутономијама се решавало, на неки начин, „српско питање“, а не питање националних мањина.

Процедурални пут да се дође до аутономних јединица у нашем уставном поретку водио је, разумљиво, преко највиших органа Србије: на Првом ванредном заседању Антифашистичке скупштине народног ослобођења Србије (АСНОС), 7. априла 1945. Прихваћени су и предлози Главног НОО Војводине да се Војводина као аутономна јединица прикључи Србији, и Обласног НОО Косова и Метохије – за прикључење Космета такође као аутономне јединице... Самоопредељење народа Југославије и њихова воља да се удруже изражена је у Јајцу на веома карактеристичан начин: не као одлука ових народа да се удруже, већ као одлука да не признају своје раздруживање у виду „раскомадања Југославије са стране фашистичких империјалиста“ те да „остану и даље уједињени у Југославији“. Према томе, није било места никаквим одлукама о „прикључењу“, поготову ако се непризнавање „раскомадања“ ставља у њихов темељ – како је то и учињено у одлуци Обласне народне скупштине Косова и Метохије. Није та област никада легално била одвојена од Србије (односно у државно-правном континуитету – од Краљевине Србије и Краљевине Црне Горе, и потом Државе СХС и Краљевине Југославије) да би уопште могла сада да се „прикључује“. Ова противречна формулација, по нашем мишљењу, бременита је многим и далекусежним правно-политичким компликацијама у тумачењу статуса аутономне јединице управо у односу на Србију као федералну јединицу; не може се спорити да се бар у извесној интерпретацији тог документа не могу истаћи елементи сопствене државности Косова и Метохије, макар једнога заметка сопственог суверенитета. То целом односу даје обележје правне „двосмислености“.

Битна особеност новог статуса аутономних јединица по овом систему уставних аката (1963, 1966, 1971, најзад 1974) у томе је што се ове јединице јављају у пуној мери као „конститутивни елеменат федерације“, додуше „у саставу“ СР Србије, али у истом реду са свим другим републикама, са којима „сачињавају“ Социјалистичку Федеративну Републику Југославију (чл. 2. Устава СФРЈ). Истина, територију СФРЈ сачињавају само „територије социјалистичких република“, али је за промену границе СФРЈ потребна сагласност не само свих република него и аутономних покрајина; та сагласност је потребна и за

промену границе између република ако се ради о граници аутономне покрајине (чл. 5)...

Са веома разрађеним начелним одредбама и ставовима, позитивно уставно право Југославије, Србије и Косова ипак није разрешило нека крупна питања функционисања и правног система и положаја саме СР Србије; њен положај није у довољној мери разјашњен – између аутономних јединица, које су у њеном саставу, и федерације, коју самостално и суверено конституишу аутономне јединице заједно са републикама. Питање уставног конституисања републике Србије је, стога, постављено врло брзо после доношења Устава од 1974: већ средином јануара 1975, али расправе о томе на основу материјала радне групе, коју је тада формирало Председништво СР Србије, нису уопште окончане. У косовску кризу 1981. ушло се са неразрешеним питањима односа између покрајина и републике, што је отворило нове спорове и расправе у политичким телима. Штавише, показало се да проблем Косова и није на првом месту питање непријатељске делатности и контрареволуције већ много више од тога – проблем конституисања Покрајине као облика албанске државности са тежњом ка формирању самосталне републике у југословенској федерацији; тиме се, пак, отварају питања за која се могло сматрати да су коначно решена и затворена одлукама Другог заседања АВНОЈ-а.

(1985)

Димитрије Бограновић, академик Српске Академије Науке и Уметности (САНУ), недавно се упокојио, много је допринео изношењу на видело историју зверстава шиптарског народа над српским током векова. То је најбоље учинио са недавно објављеном студиозном и научно објашњеном "Књигом о Косову", где не успреже да изнесе на видело и улогу Комунистичке партије на цепању Српства. Његова је заслуга штампање "Старих српских биографија", "Обичаји Срба", а такође и "Србљак" – службе Србима светитељима. За њега су рекли хилендарци да је он Хилендарац ван Хилендара. И овај чланак кад се добро прочита види се личност и храброст писца.

ПРОСЛАВА ДАНА ЕПАРХИЈЕ и 10.Г.ХИРОТОНИЈЕ ЕПИСКОПА ПАТРА

У суботу 24. октобра 1987 црквена сала у Ст.Албансу је била препуна. Те вечери се прослављала 23.годишњица постојања Слободне српске православне епархије за Аустралију и Нови Зеланд. У 7 часова окупљени српски народ је дочекао нашег високог и милог госта Њ.П.епископа Г.Петра који је у пратњи о.Томе допутовао у Викторију да са својом овдашњом паством обележи овај значајан дан. Програм прославе је изванредно добро спремљен, на коме су учествовале 4 фолклорне групе: МОРАВА, АВАЛА, ШУМАДИЈА и СРБИЈА, као и драмска група из Ст.Албанс цркве.

О значају дана епархије говорио је о.Драгомир Шиповац, а конференције је био г.Бранко Јевтовић. Домаћин овогодашње прославе, Слободна српска православна ЦШО "Св.Стефана Дечанског" из Френкстона је уз помоћ и сарадњу осталих сестринских Општина, К.С.С, Националних и спортских организација врло успешно организовала овогодишњу прославу.

Пошто је наш епископ остао у Викторији и следећег дана, то је ЦШО Св.Саве из Мелбурна имала изузетну част да тога дана у нашем храму буде Архијерејска литургија коју је служио Њ.П.владика Петар уз саслужење о.Тома, о.Драгомира и о.Драгана. Овај дан је имао посебан значај за нашу цркву, јер током Свете литургије имали смо једно пријатно изненађење. Владика је одликовао протојерејским чином многозаслужног о.Мирослава Јовановића. Изговоривши реч "Аксиос" што на грчком значи "Достојан", владика је одликовао о.Мирослава надбедреником и тако признао његово дугогодишње и мукотрпно опслуживање, не само наше пастрохије, већ једно време свих шест у Викторији. Сви смо били дарнути с гестом нашег владике, а посебно наш о.Мића.

По завршеној служби прешло се у црквени дом где је био припремљен заједнички ручак. За време ручка десило се једно пријатно изненађење али овај пут за нашег милог госта, нашег владикљ. У ово време навршило се 10 година откако је наш епископ понео на својим леђима тешки крст који су и апостоли Христови носили, и на овом далеком континенту наставио световански рад међу својом верном паством. То је уједно и десет година од Његове хиротоније. Искушења су била многа, али духовна снага нашег епископа је одолевала силама таме и зато поред многих брига укључујући и личне о сопственом здрављу, наша епархија не само да је опстала већ је дошла до завидног степена.

Многи представници су поздравили владикљ и честитали му десетогодишњицу а парох наше ЦШО Св. Саве из Мелбурна о. Драгомир је поздравио владикљ, честитао му и најавио нашег председника г. Витомира Обрадова да владици уручи поклон. Потом је и претседник из Ђилонга г. Ђуро Купрешанин предао владици поклон, што је он са видним изненађењем примио и захвалио се на пажњи. Потом је владика изнео своју биографију и као монаха и јеромонаха, и како је изабран преко његове воље за епископа Аустралије и Новог Зеланда. На крају га је народ поздравио бурним аплаузом уз жељу да долгоденствује на многаја љета.

Јован Пјевач

Протојереј Мирослав Јовановић - о. Мића служи Богу и српском роду као свештеник Слободне Српске православне цркве у Викторији. Рукопожир га је блажене успомене епископ за Америку и Канаду Дионисије 1964.

Више година је био једини свештеник у Викторији, коју је неуморно опслуживао увек скроман и добродушан без сукоба или роптања на бреме које му је дато.

Због заслуга га је епископ одликова са протојерејским чином.

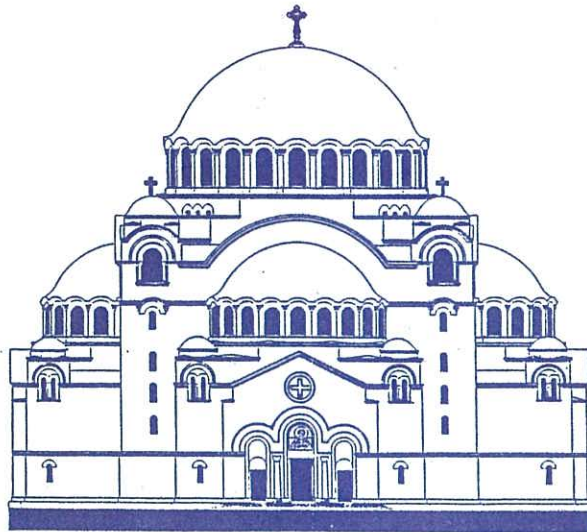
Моменат одликовања о. Мића протојерејским чином у цркви "Светог Саве" 25.10.1987.г

ДЕЧЈЕ ЛЕТОВАЛИШТЕ И СВЕТОСАВСКИ ФЕСТИВАЛ

Током јануара месеца у нашем манастиру код Канбере одржаће се Дечје летовалиште. Ако желите да вам дете проведе недељу дана у манастиру и да се научи много чему корисном јавите се Сестри Вуки Јузбашић да би резервисали време боравка и све у вези са Летовалиштем.

Ове године ће СВЕТОСАВСКИ ФЕСТИВАЛ бити у СУБОТУ 23. и НЕДЕЉУ 24. ЈАНУАРА 1988. Нашу ЦШО ће заступати Ф.Г. "Авала".

ХРАМ СВЕТОГ САВЕ НА ВРАЧАРУ

До ове висине
је озидан

Храм Св.Саве на Врачару у Београду започет је 1939 да се гради, али је услед рата обустављена градња. После рата комунисти су себи присвојили и земљиште и започети храм (озидан је био око 8 метара) и претворили га у гаражу и складиште. Пре две године одобрено је да се настави са градњом.

Црква Св.Саве ће бити дугачка 91 метар, широка 81 метар, а висина од земље до куполе ће бити 65 метара. Под земљом ће бити крипта. На све четири стране ће бити звоници.

ОБЈАШЊЕЊЕ И ОБАВЕШТЕЊЕ

СЛУЧАЈ ДРАЈЕ ПАНТЕЛИЋА: У видовданском броју Светосавника на последњој страни ми смо ставили копију из новина The Age, од два различита датума, да би текст био потпунији у мање простора. На крају је стављено: "Узалуд је, дакле, било "чишћење" од преко две године и венчање по други пут".

У овом међувремену биле су демонстрације Срба пред Југо-конзулатом у Мелбурну, већином из Слободне Српске цркве, а које су на телевизији приказане-ради Пантелића. Драја је заузимањем аустралијских јавних радника пуштен и срећно стигао у Мелбурн. За ово време ни једном није нашао за сходно да дође у било коју Слободну српску цркву, чији су људи демонстрирали и за њега, на челу са о. Драганом из Ст. Албанса, иако је био у друштву људи који издају Глас Цркве?! Од нашег свештеника је тражио да напише да је поменути чланак комбинација од The Age из два броја, као и да дадне објашњење какво је пред Богом прво а какво друго венчање које је он имао са Јулијаном рођеном Филиповић. Суд о ваљаности првог венчања у цркви "Св. Николе"-Блектаун и друго у манастиру "Св. Сава" - Илајн, ми препуштамо канонистима и савести појединаца.

Ово чинимо ради обавештености наших парохијана.

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ

У ПЕРИОДУ ОД 13. СЕПТЕМБРА 1987 ДО 1. ДЕЦЕМБРА 1987 ГОДИНЕ

Милан Вукчевић --- 10.-	Бранко Ђорђевић -- 10.-	Радм. В. Живковић - 10.
нечитак потпис --- 20.-	Живомир Николић -- 20.-	Миодраг Костадиновић --- 50.
Милош Јеврић ----- 5.-	Владимир Бошњак -- 10.-	Марко Бањанин -- 20.
Станиша Грујић --- 20.-	Исо Крлеуша ----- 5.-	Бранко Пјевач -- 20.
Глигорије Хешков - 10.-	Вера Кљајић ----- 20.-	Раде Јоветић --- 20.
Бранко Ђорђевић -- 20.-	Младен Сојевић --- 20.-	Вангел Спасовски 15.
Раде Јоветић ----- 20.-	Дмитар Врањешевић - 10.-	Неђо Шиповац --- 40.
Елизабета Гуча --- 20.-	Софија Духон ----- 10.-	Марко Милекић -- 20.
Раде Оклобџија --- 10.-	Драган Шокчевић -- 5.-	Живота Нешић --- 30.
Рад. Б. Живковић - 10.-	Божо Миљковић ---- 10.-	Бранко Стакић -- 5.
Јула Кончар ----- 5.-	Петар Тешић ----- 10.-	Илија Чубрило -- 20.
Раде Чулић ----- 40.-	Савка Костадиновић 10.-	Божо Миленковић - 20.
Симо Гаица ----- 30.-	Владо Сталетовић - 10.-	Раде Оклобџија - 20.
Ђуро Купрешанин -- 10.-	Мићо Кулинчевић -- 10.-	Даница Ђокић --- 10.
Лазо Јузбашић --- 20.-	Бранко Скенџић --- 20.-	Радм. Б. Живковић - 20.
Милан Цимбаљевић - 20.-	Милован Пауновић - 20.-	Владо Шиповац -- 20.
Првослав Рудић --- 20.-	Џвијо Ђукић ----- 20.-	Манојло Поповић - 20.
Жарко Видаковић --- 20.-	Александра Јакшић - 20.-	Атан. Новаковић - 10.
Драгиша Гајић --- 5.-	Драган Контић ---- 5.-	Јован Пјевач --- 40.
Зузана Бурица ? - 10.-	Михаило Томић ---- 20.-	Алакс. Костадиновић 10.
Стеван Миоковић -- 50.-	Марко Брковић ---- 20.-	Радисав Богићевић 10.
Никола Вујанић --- 50.-	Милорад Илић ----- 20.-	Илија Чубрило -- 10.
нечитак потпис --- 20.-	Данко Ђосић ----- 50.-	Виљко Џвијетић - 10.
Марко Бањанин ---- 10.-	Мица Ђурић ----- 10.-	Бранка Живковић - 10.
Илија Орлић ----- 20.-	Коста Наградић --- 20.-	Радм. Б. Живковић - 10.
за + Тодор Јелић - 10.-	Милан Станић ----- 5.-	

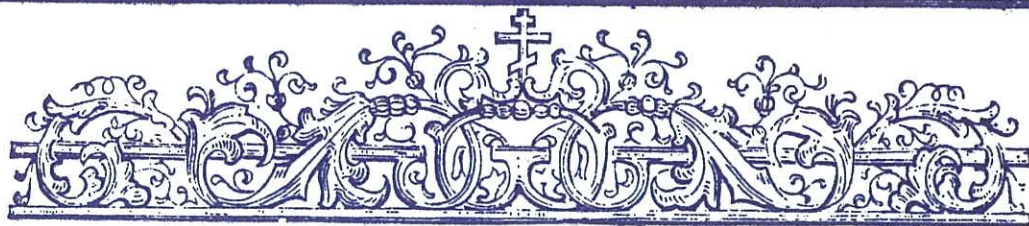
ПРИЛОЗИ ЗА "СВЕТОСАВНИК"

Здравко Караман -- 20.-	Михаило Томић ---- 10.-	Ружа Обрадов --- 10.
Ђушан Јоцић ----- 20.-	Бранко Стакић ---- 4.-	Радис. Богићевић - 10.
Радосица Ђираковић 10.-	Михаило Томић ---- 10.-	Мил. Борисављевић 10.
Радмило Б. Живковић 5.-	Милан Кљајић ----- 20.-	Бранко Пеурача - 5.
Драгић Јанковић --- 10.-	Милорад Вековић -- 20.-	Михаило Јовановић 10.
Саша Кулинчевић -- 6.-		Лазо Врањеш ---- 10.

%%%%%%%%%

ЦРКВА ЖИВИ ОД ПРИЛОГА. НЕ ДОЗВОЛИТЕ ДА НЕКОЛИЦИНА УЧЕСТВУЈЕ
У ЊЕНОМ ОДРЖАВАЊУ.

УПРАВА СЕ ЗАХВАЉУЈЕ СВИМА КОЈИ СЕ ОДАЗВАШЕ НА АПЕЛ ДА ПОМОГНЕТЕ "СВЕТОСАВНИК". ПОМАЖИТЕ И ДАЉЕ, МОЛЕЋИ И ДРУГЕ ДА СЕ ПРИКЉУЧЕ ПРИЛОЗИМА ЗА ОВАЈ НАШ СКРОМНИ ПАРОХИЈСКИ ЛИСТ. АКО ИМАТЕ ЗАМЕРКЕ ИЛИ ПРЕДЛОГА ЗА ПОПРАВЉАЊЕ "СВЕТОСАВНИКА" МИ ЋЕМО БИТИ РАДОСНИ ДА ВАШЕМ ПРЕДЛОГУ ИЗИЂЕМО У СУСРЕТ.

БОЖИЋ У ТУЋИНИ

Без целива свете родне груде, без благослова тужне и ојађене мајке, без пољупца миле сеје и верне љубе, без топлог притиска на очинске груди миле деце своје — пошли смо на тешки и претешки пут... Пут патњи, мука, бола и очајања... Али, ипак, вера, нада и љубав давали су нам нове снаге, да истрајемо на овом тешком и бескрајном путу наше народне Голготе, и, крепили су нам живот и у њему снагу нашој тужној и обамрлој души...

И, тако, кроз албанске гудуре и кланце, кроз тешке глибовите баре, бујне потоке и реке, кроз непозната беспућа, — извијале су се наше мале и преморене колоне избеглица — испод кршних и хладних албанских гора, и, као да на томе путу слушасмо звуке тритонских труба, који су одјекивали тужним звуцима, али пуним: наде, вере и живота, и, као да су се из њих чуле песникове речи:

»Не, не, није још све изгубљено,
Част народна остала је светла,
Мач крвави у одблеску сунца,
За победом воља нескршена«.

Преморени, гладни и жедни, голи и боси — корачали смо тихим ходом, али са вером и надом у Бога у сусрет ка сјајној Зори Слободе, а наши горди сури орлови, наша дична војска, умеће још једном поћи, да муњама и челичним громовима, као и страховитом песмом смрти — поздраве подле освајаче и угњетаче, и, васкрсну нашу поробљену и ојађену Отаџбину...

Наши сури орлови добро су знали за Његошеве славне пророчке речи, које веле:

»Крст носити њима је суђено,
Васкрсење не бива без смрти...«

То су биле генерације, које су живеле и уживале у народним идеалима, као и умирале за те свете идеале... То су генерације, које су, бар тако нама сада, може бити, изгледа — утонуле заувек у историјску легенду...

Албанија, наша народна Голгота, била је још и наш народни и верски испит, који смо достојно и положили... Ми смо у Албанији остали без свега, све смо изгубили, у правоме смислу те речи, али је остало једно, што нисмо изгубили а то је: вера у Бога, љубав према осталој и поробљеној Отаџбини, и — нада у нашу крајњу победу...

Албанија је наша плодоносна народна трагедија. О њој ће се вековима писати и указивати нашим доцнијим и најдоцнијим покољењима: шта је све нас кроз све муке, патње и невоље албанске гонило — напред...

И, тако, тешким и несрећним путем, баш на сами Бадњи дан, стигосмо до обала нашег плавог Јадрана — до Драча. У Драчу нађосмо преноћишта у једној гостољубивој цинцарској кући... Сутрадан је био Божић, и, њега се сви сећамо, али са дубоком тугом у ојађеној души нашој...

Напољу је тиха приморска ноћ. Месечине нема. У најближој околини нашој ватре се светлуцају на све стране, и већ догоревају, а, наши преморени војници спавају дубоким сном... Нигде ничега што би нас, макар колико толико пријатно, подсећало на сутрашњи дан, на Божић... И, ми смо полегали, али никоме сан на очи да дође... Сваки је у мислима био у својој тужној Отаџбини и код својих милих и драгих... Били су то тужни осећаји и још тужније мисли...

Јова Алексић, професор, а сада сенатор, накашља се и упита друга Митра Шешлију:

— Митре, спаваш ли?

— А, ко би могао, Јово, заспати?!...

— Па, шта ћемо за сутра?

— А, што Јово?

— Божић је...

— А, јој нама, тужан ли нам је Божић!... Ипак сам, Јово, купио пет ока пројиног брашна за тридесет сребрних динара, па ћемо сутра припремити један посан качамак...

— Ах, Боже мој, рећи ће Марко Симоновић. За Божић качамака!...

— А наши, у Србији, Бог зна да ли и качамака имају, одврати љутито Шешлија...

На ове речи више нисмо смели ништа рећи, већ смо под једном поњавом, којом смо се кроз целу Албанију покривали, па и вечерас њоме покривени били, — горке сузе пролевали, и, у тим сузама и сан нас је преморене ухватио...

Сутра дан, Божић смо провели са качамаком, заливајући га топлим и непрекидним сузама...

Тужан је то био Божић за цео српски народ, па је и право, да га и ми, као васцели српски народ, у сузама проведемо..

УГОДНИ РАЗГОВОР

У прошлом броју Светосавника донели смо вам Апел који је упутило свештенство шабачко-ваљевске епархије Сабору српске цркве пред заседање у мају ове године, као и Ограду истог Сабора. У Крстовданском броју Гласа Цркве који издаје шабачко-ваљевска епархија, преносимо вам разговор који је вођен између уредника Ђакона Љубомира Ранковића и синђела Атанасија Јефтића, а који се део односи на поделу која је наступила у емиграцији:

— Рећи ћу толико, да мислим да је добро што је Глас Цркве покренуо конкретније ту иницијативу за помирење. Требало је, и то се може учинити, а већ је чини ми се делимично и учињено, да се апелује подједнако и на ону другу братску страну, као и на ову патријаршијску. Јер и тамо има доста "тврдих" људи без братске љубави и осећања за јединство цркве и црквеног народа нашег, нарочито данас када нас Косово све тишти и позива на слогу, самопомоћ и самопоуздање. Требало би њима показати, као уосталом и на овој страни, да није слобода само у хвалисању слободом. С друге стране, видели смо да баш један амерички владика Српске Патријаршије, је најмање био слободан и демократа кад је тражио "осуду шабачко-ваљевског свештенства" на Сабору (сигурно мисли на Христифора, наша примедба) ваљда једино због своје лажне, папирне демократије, а пре ће бити стварне унутрашње неслободе.

И још нешто: позивање само на "каноне" може постати убиствена "канонада" која разара, ако је то позивање на продужење расцепа и продубљење рана у Телу Православне Цркве Христове. Јер такво позивање на "каноне" само сведочи да је изгубљен основни дух светих Канона - љубав и мир у Духу Светоме, изграђивање Цркве а не настављање раздора и раскола, без битнијих разлога, којих питање је да ли је и било сасвим довољних да се дође до чега се у сваком случају није смело доћи, ни на једној страни.

СИНЂЕЛ АТАНАСИЈЕ ЈЕФТИЋ

На јесењем ванредном заседању Сабора примећује се да није био епископ шабачко-ваљевски Јован (Велимировић). Да ли је то знак "протеста" због осуде гласила његове епархије?

У истом Крстовданском броју Гласа Цркве у чланку Из уредничког пера, они објашњавају разлог писања Апела Сабору и обећавају даће и даће писати оно што је у интересу Српске цркве и српског народа.

КАРАЂОРЂЕВ УСТАНАК 1804

Услед повећања зулума на српски народ у Београдском пашалику угледнији људи почеше да се договарају о дизању устанка. Тако на једној свадби у Орашцу на Св. Арханђела Михаила 1803. неколико њих положише заклетву пред протом Атанасијем. На том скупу је био и Карђорђе. После разговора прота поче говорити:

— Браћо, ево већ толико стотина година прођоше, откако се сва наша слава закопа на Косову. Одонда се наши ножеви, сабље и пушке завлаче у кланде. Свети Божји олтари, који су за наших царева и краљева красили Србију као цвеће, данас су штале за турске коње. Образ наших жена, сестара и кћери гази се ногама као да смо ми сви право робље. Браћо, земља стече, небо

над нама плаче, гледајући наше муке. Него, браћо, у име Створитеља Бога и Спаситеља нашега, устанимо на оружје! Бог ће нам помоћи, а и цар ће то да одобри, јер ове наше крвопије и њему о глави раде!

На то сви присутни одговоре:

— Тако је и треба да устанемо!

Сад прота Атанасије извади из чепа крстић, они људи сви устану, он им рече да дигну по три прста у вис, што они учинише, а прота ће наставити:

— Браћо, да се закунемо да ово нећемо ником одати, а пре се марта и не може почети, јер ће Турци жене и децу поробити. а кад зене март, ми ћемо жене и децу у шуму, у збегове, а ми пушке по среди, па у име Бога на Турке! Сад сви реците: Амин! Он поче:

— Ко издао, издало га тело, пожелео али не могао поћи!

Народ на то викну: Амин!

— У кући му се не јављао ни старо ни младо, од руке му се све скаменило, у тору му овце не блејале, у обору краве не рикале!

Народ и по други пут викну: — Амин!

— Да Бог да, да се у сињи камен претвори да се други на њега угледају; не био срећан ни дуговечан, нити лица Божјег икад видео!

Народ на то и по трећи пут викну: — Амин!

Одмах после ове страшне заклетве приђу сви и ижљубе крст.

Услед насталог врења у народу, а и сазнавши дахије за спремање устанка они се одлуче на следеће:

1. Да побију све знатније кнезове, кметове, свештенике и друге знатније људе у пашалуку као и оне који знају да читају и пишу.

2. Да њихова места попуне новим кнезовима, кметовима и старешинма.

3. Да те нове кнезове, кметове и старешине домаме у град и да их држе као таоце догле, докле од раје не покупе оружје што га она има и не сме-сте у градове.

4. Кад би све ово учинили онда су мислили истребити све мушке главе те су старије од 15. година а остатак силом мача истурчити.

Један део плана су и остварили. Средином јануара кренули су у сечу кнезова. За 14 дана посекли су 95. угледних Срба, на челу са Алексом Ненадовићем и Илијом Бирчанином. Карађорђе су пробали убити али им се жив у руке није дао.

О Сретенију 1804. била је опет свадба у Орашцу. Ту се скупило око 500 одабраних јунака где су били и Карађорђе и Станоје Главаш, па затим прота Атанасије Антонијевић, Хајдук-Вељко, Танаско Рајић и други.

Сутри дан поставе страже према турском хану и почеше договор кога да изаберу за старешину. Требало је наћи једнога између њих, кога ће питати и слушати. У том Ђорђе каже народу зашто су позвани, па им онда и сам пажњу скрену како треба да изаберу старешину говорећи:

— Чујте, браћо, ми кад почињемо овај посао, треба да изаберемо између нас једнога, који ће бити глава пред нама, кога ћемо сви слушати, јер без тога није вајде ни почињати овај посао.

На то ће рећи бужовачки прота Атанасије:

— Тако и треба, брате Ђорђе! — Ја први а тако и сви ово овде хоћемо да нам ти будеш старешина и глава, а ми ћемо те сви слушати.

— Коекуде, — одговори Ђорђе — Ја хоћу свуда с вама, али нећу пред вама. Узмите кога другог за старешину. Ето Станоја, ето Вула, ето кнеза Марка и Теодосија, па узмите кога хоћете а ја ћу га најбоље слушати.

Сад се неки од људи обрате Станоју Главашу и почну нудити му да се при-ми старешинства, на шта им Станоје одговори:

— Добро, браћо, ја сам хајдук и мене хајдуци слушају и слушаће ме; али сав народ нису хајдуци, па ће људи сутра рећи: куда ћемо за хајдуком? У хајдука нити има куће ни кућишта: сутра кад Турци навале, он ће у шуму, а

ми ћемо остати на мејдану, да нас Турци робе и харају. Него ви поставите старешину, каквога човека између вас, који је и досад био с народом, а ја ћу чинити, што могу, као и досад.

Кад понудише Теодосија Марићевића да се прими старешинства, он то одби изговарајући се да не може бити старешина хајдучким четата. А кад опет рекоше да Ђорђе треба да се прими старешинства, и кад он то одби, запита га прота:

— А зашто се ти, брате, Ђорђе, не би примио да будеш старешина, кад те ми сви хоћемо?

— Нећу за то — вели Ђорђе — што ви нисте научили војевати, па ћете се после неколико дана предати Турцима, а знате онда шта мене чека.

— Нећемо, нећемо! — гракну народ: — ти пред нама а ми ћемо за тобом па — у воду — у воду; у ватру — у ватру! само нека си ти старешина.

— Опет се, браћо, ја не могу примити. Ја сам љут и прек па ко не послуша или пође на страну, ја ћу онога да убијем; а кога ухватим у најмањој издаји, онога хоћу да обесим и на страшне муке да ударим; тада ћете ви на мене замрзити и сваки на своју страну разграђивати, па онда ништа од нас неће бити, што би Турци једва дочекали, те би горе пропали него сада.

На овај говор Карађорђеви сви људи повикаше како њима баш такав старешина треба, а када још уз то Станоје Главаш "забубњао колик игда мого":

— Побратиме, Ђорђе, ако се ти нећеш примити тога старешинства, ја из ових стопа идем са својом дужином оним путем откуда си ме довео!

Чувши ово Ђорђе упита народ: хоће ли они сви да им он буде старешина:

— Хоћемо! — одговорише као из једнога грла.

— Хоћете ли?

— Хоћемо! — опет се понови.

— Дигните сваки по три прста у вис!

Сви дигну, тада Ђорђе опет упита:

— Хоћете ли?

— Хоћемо! Хоћемо! Хоћемо! — одјекну и по трећи пут са свију страна.

— Онда хоћу и ја вас, — рече Карађорђе.

Одушевљење и весеље обузимаше масу народа, нарочито се млађи људи беху развеселили, који управо нису разумевали колико је то велики посао.

Тада прота Атанасије, беле косе и браде као снег, баци себи на врат пет-раиљ, извади крст и јеванђеље и поче говорити народу шта је старешина и како га треба слушати, како му треба бити веран; затим како се не треба плашити Тураја, како треба да су сложни као браћа и да се не издају, како треба да се боре против Турака до последње капи крви. После тога прота запали воштани свитак и поче читати молитву молећи Бога за помоћ у овоме великоме послу народном којег се по невољи лађају. Затим закуне све што су присутни збору били страшном заклетвом: да сви буду сложни и старешини своје верни. По томе ижљубе сви крст и јеванђеље.

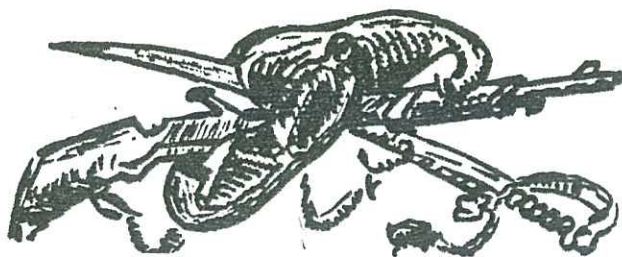
О одушевљењу тога дана у Орашцу причао је знаменити војвода Вуле Илић-Коларац у Бесарабији Сими Милутиновићу:

— Ви знате да сам ја са Станојем био хајдук и да ми срце и нарав беху подивљали у хајдуковању; али на томе сабору у Орашцу пошто се Ђорђе прими старешинства...и пошто је Прота, сав бео као овца, држећи воштаницу у руци читао молитву; пошто смо се ми сви уз њега Богу помолили за помоћ и кад смо се заклињали да један другог изневерити нећемо, коса ми је на глави, чини ми се, дупке стајала; чињаше ми се да сам окрилатио и да нећу више ногама по земљи ходити, него да ћу од тада почети летити; чињаше ми се да је сам Бог с неба међу нас сишао и да се већ тај Турчин ни у Шаму одржати не може.

/Према књизи КАРАЂОРЂЕ/

ПРВИ СРПСКИ УСТАНАК

СРПСКА ЦРКВА И ВУК СТ. КАРАЏИЋ

НАСТАВАК ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Па и поред свега реченог, сваком образованом човеку било је јасно да је Вуков превод Новог завета имао доста недостатака и непрецизности, поготово кад се зна да Вук Караџић није био образовани теолог, него тако рећи човек из народа. Други његов озбиљни недостатак је то што је он био превод са превода, јер је превод рађен по не-

мачком и црквенословенском тексту а ови по грчком изворнику. Мана овог превода је и »народњаштво« по сваку цену, са свом својом једностраношћу, уз многе сложености, скраћенице, архаизме, туђице и недоличне, па и нетачне изразе.

Поред осталог и све ово је допринело да званични црквени кругови у Карловачкој митрополији на челу са Стефаном Стратимировићем устану против штампања овога превода. То се уосталом и види из првих критика по објављивању текста превода, десетак година после смрти митрополита Стратимировића.

Кад се пак знају све околности које у овом послу нису ишле на руку Вуковом делу, и да је понекад превод тежак колико и само писање, мора се одати дужно поштовање Вуку Караџићу на упорности и истрајности у овом послу којим ће оставити вечан спомен у српском народу. Писан ијекавским дијалектом, којим говори највећи део нашег народа, прилично јасним и лаким стилем, Вуков превод послужио је као основа знаничном, Синодском, од комисије урађеном преводу Новог завета на савремени српски књижевни језик 1985.године. На тај начин и Вуков превод добио је својеврсно црквено признање. Остаје чињеница да је уз »Српски рјечник«, »Српске народне пјесме«, превод Новог завета највеће и најзначајније дело Вука Караџића.

Сматрамо да је важно истаћи да се у српској књижевности Вук Караџић слави не само као борац за народни језик и књижевни реформатор, већ и као творац усавршеног, савременог, фонетског правописа за Ћирилово писмо — ћирилицу. Ослободивши се свих знакова из правописа који нису имали гласовну вредност, он поставља једноставно и просто правило: »Пиши као што говориш, читај како је написано«. Тако је наша азбука сврстана међу најједноставнија и најлепша светска писма.

Остављајући занавек у нашој књижевности и култури непролазан траг, Вук се трајно одужио својој Отаџбини али истовремено и задужио сва долазећа српска поколења.

Одрастао и васпитаван у вери својих предака, Вук Караџић је до краја живота остао верни члан и син свог народа и своје Православне Српске Цркве. Узалудна су и необјашњива сва она тумачења која хоће његово дело супроставити Цркви. Био је Вук човек са свим dobrim особинама али и манама његовог народа. Понекад — прзница, раздражљив и свађалица каквог га је Бог дао али по природи бистар, јасан и отресит, добар супруг и родитељ а изнад свега велики родољуб, био је он одиста најбољи изабраник свог народа за велику културну мисију.

Његов сукоб са карловачким митрополитом Стефаном Стратимировићем и неким црквеним круговима заслужује посебну анализу и може се једино разумети кад се стави у контекст ондашњег времена. Српски народ у Аустрији и Угарског и поред свих насртаја бечког

двора и Пеште, брижно је чувао своје Православље и своју националну самобитност. У својој Цркви и њеном руководству, он је видео најбољи гарант и јединог чувара ових својих светиња. Митрополит Стратимировић био је велики јерарх и најизразитији заговорник словенског јединства уз ослонац на православну Русију. Био је такође и најупорнији борац против унијаћења православних Срба, не само у својој дијецези, већ и шире. Знао је он добро да кад Србин изгуби православну веру, он губи и припадност своме народу. По природи традиционалиста и конзервативац, овај учени српски митрополит за кога чак и социјалиста Јован Скерлић вели да се »од обичних црквених великодостојника одликовао широким научним образовањем и књижевним интересовањем«, свакако није имао ништа против културног напретка свога народа али је био опрезан према новинама, бојећи се сваке јаче везе са римокатолицима и сваког удаљавања од велике заштитнице Русије. Православна вера и руска ћирилица симболисали су по њему народну самобитност и самосталност. У јединству словенског језика гледао је народно јединство и будућу, свакако православну државу.

Нетрпељивост митрополита Стратимировића према Вуку Караџићу и његовом раду на реформи језика појачавала је Вукова блискост са Јернејом Копитаром, који је због свог високог положаја на бечком двору изазивао сумњу и подозрење. Познато је да је Копитар оптуживао митрополита код полицијских власти, да овај своје верне држи далеко од католичких Илира и то с циљем да своју нацију приведе ближе Русима. У неким писмима он Стратимировића назива »малим шизматичким папом«, »рацким папом« и сл. Знао је Стратимировић да Копитар подржава унију, да отуда шурује са владиком Краљевићем у Далмацији и да је због мржње и нетрпељивости према Русији златну медаљу добијену од руске академије заменио за ситан новац. Све је то помало утицало да он заузме онако одбојан став према Вуку и његовом делу.

Српска црква са своје стране и на свој начин уважава свог великог јерарха, митрополита Стратимировића, поштује његов рад, познавајући околности и прилике у којима је живео и делао. Она такође поштује и велико дело, књижевног ствараоца Вука Караџића, налазећи добре разлоге и оправдање за његов рад. Зато му је по смрти и указала част, да његове кости пренете из Беча, почивају испред улаза у катедралну цркву Српске патријаршије у Београду. Црква се с правом, не одриче ни једнога ни другога, нити ће се икада одрећи. Оба су засебне истинске величине и духовни горостаси свога народа и свога доба.

Данас је важније сагледати — шта је још остало и шта траје од Вуковог дела у овом народу?

Славимо 200. година од Вуковог рођења а још увек смо несложни, подељени и поцепани; подељен нам је језик, писмо, књиге, имена ... И

још горе ... Српски народ полако оставља и заборавља Вукову, ћирилску азбуку. Он као да нема више срца и храбрости да пише својим вековним писмом. Право је чудо у земљи Србији пронаћи данас ћирилску писаћу машину.

Наш народ заборавља и изоставља своја дивна, речита, народна имена, заборавља своје корене ... Заборавља Вука Караџића.

Зато и данас баш као некад Вук поручује: Сачувајте свој неискварени и чист народни језик, своје ћирилиско, најбоље и најпростије писмо на свету, сачувајте своје обичаје и Нови Завјет.

У години великог јубилеја славиће се име и дело Вука Караџића и код нас и у свету. Година 1987. проглашена је у земљи Вуковом годином. Формиран је и Одбор за ову прославу. У њему су заступљени и представници наше Цркве! Наш Епископ Јован је члан републичког одбора за прославу овог значајног јубилеја. И то је добро! Ми знамо из вековног искуства да је наша црква одувек била народна Црква, јер је »њена историја истовремено и историја српског народа« како од срца и из душе написа аутор књиге »Студенички типик и аутокефалност Српске Цркве«. Зато ће она наћи пута и начина да обележи спомен — имена и дела свог великог сина Вука Стефановића Караџића.

ГЛАС ЦРКВЕ

Џитар Миловановић, свешт.

ПРИЛОЖНИЦИ ЗА ЦРКВУ У СЛАВОНИЈИ

Црква у Новој Буковици, Славонија, подигнута је била пре 250 година али су је усташе срушиле током рата до темеља. Темељ је сада поново освећен 17. маја 1987 па су се обратили нашем члану г. Николи Вујанићу, и он је код наше цркве сакупио \$ 1 500. долара. Приложили су следећи:

Никола Вујанић	----259.-	Раде Оклобџија	-- 20.-	Бранко Стакић	--- 10.
Дане Миоковић	-----100.-	Коста Наградић	-- 20.-	Миле Милекић	---- 10.
Марко Бањанин	-----100.-	Марко Милекић	--- 20.-	Радисав Богичевић	10.
Илија Врцељ	-----100.-	Перо Јевтовић	--- 20.-	Раде Јоветић	---- 10.
Дмитар Враћешевић	-100.-	о. Драгомир Шиповац	20.-	Стево Бошковић	-- 10.
Младен Сојевић	----100.-	Живота Нешић	---- 20.-	Михаило Томић	--- 10.-
Драги Ђорђевић	---- 50.-	Радмило Б. Живковић	20.-	Радмило В. Живковић	10.
Мирко Вујанић	----- 50.-	Манојло Поповић	- 20.-	Лазар Јузбашић	-- 10.
Драгомир Секулић	-- 50.-	Илија Чубрило	--- 20.-	Радисав Живановић	6.
Мик Гале	----- 50.-	Бранко Ђорђевић	- 20.-	Живадин Петровић	- 5.
Раде Чулић	----- 50.-	Витомир Обрадов	- 20.-	Милан Кљајић	---- 5.
Чедомир Оклобџија	- 20.-	Марко Стојнић	--- 10.-	Серафин Грујић	-- 5.
Јован Пјевач	----- 20.-				

СРПСКА КРСНА СЛАВА

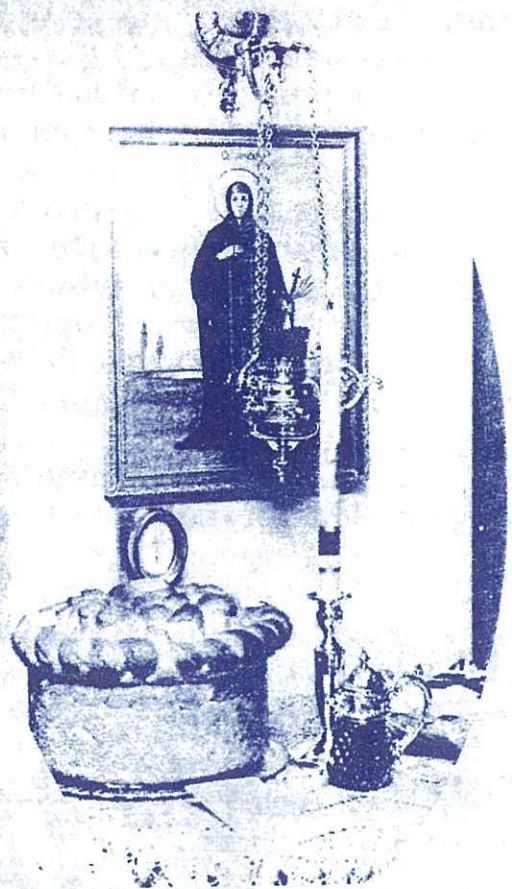
Сви се сећамо, бар ми који смо на селу одрасли, шта је значила крсна слава за једну породицу. Колики значај се придавао видели смо по штедњи на храни да би за Славу имали што више. Пре славе би свештеник светио водицу, и сећамо се мајке која би ужурбано радила да би у кући што чистије било кад "поп дође". Ми деца би му са страхопоштовањем руци прилазили.

Уочи славе гости би већ долазили и још са прага називали: "Ође Бог и честит дом, и срећна вам крсна слава". Пре вечере би домаћин палио свећу, кадио по кући и чељад која су побожно стајала у исток окренута, читајући у себи молитве које смо знали, а којима су нас родитељи из малена научили. Молбе су биле упућене Богу и Крсној слави, нашем заштитнику и помоћнику у свим недаћама. Сутри дан опет око подне смо устајали у Славу Божију, палили трократне свеће и после молитве, кађења, ломили крсни хлеб кум и домаћин, тамо где је црква била далеко. Онда би се наздрављало. Није се журило да се седне за трпезу, и да се почне са јелом, него док се обреди са три славне унакрст, а све у славу Бога великога и свеца кога прослављамо. Јело и пиће је било другоразредног значаја. Затим би се заорила песма. Али песма од веселог срца и она која одговара дану и месту. И кроз песму би се обраћали Богу и оживљавали успомену на српску славну прошлост. Затим би неко одгуслао јуначку песму, и тако до у вече. То је била права слава. Славио се Бог, домаћин се радовао да је могао достојно прославити своје крсно име, а гости што су зајмили да имају и они са киме славу славити. За крсну славу не би пожељан био нико ко није српске вере.

Али то је било пре 30. година када смо имали осећај за веће вредности.

Данас је све рачуница, а увек помршени рачуни. Размећемо се са иметком, а слава нам сиромашна. Не мислим сиромашна са храном, већ је сиромашна са славским расположењем. Свештеник је стран многим српским домовима. Нема весеља за софром, нема здравица, нема гусала, нема песме. Само се једе, пије и политизира, Божије име се слабо спомиње а светитељ, наш заштитник чека да му се обратимо за покровитељство. И разговор о српској величини смо заборавили, мучеништво не спомињемо, већ се надмудрујемо ко је какав, понижавајући се међусобно.

Због материјализације Крсне славе сводећи је на обични "парти" те нам је рођендан постао свечанији, и многи оставише своје славе.

Ако би вам казао колико људи у овој парохији мене као свештеника на славу зове или доноси колач у цркву, сви би се зачудили. Још је страшније то што одрасли овде, кад изгубе родитеље и не помишљају да даје славе. Такви се у Мелбурну могу на прсте избројати. Кога кривити? Да ли родитеље? Да ли свештенике или црквене заједнице? Можда све помало, а родитеље највише.

Зато браћо, не поводите се за помодарством. Вратите Крсној слави њен пуни смисао. Славите попут ваших предака, и тако предајте на своје млађе. Стара је изрека: Ко славу слави томе и Бог помаже.

о. Драгомир

ПОДВИГ СИНЂЕЛИЋА

Током 1809. године Србија је имала велике ратове са Турцима. Прво је српска војска кренула нападом у четири правца: да се састави са Црном Гором, други продор је направљен у Босну, трећа војска је ударила на Ниш, и четврта на исток опсадира Кладово.

У мају 1809. јужна турска војска удари свом силом на српски шанац Чегар код села КАМЕНИЦЕ, северозападно од Ниша. Због неслоге српских старешина Турци сатру српску војску коју је водио СТЕВАН СИНЂЕЛИЋ и од 952 српске главе изгинулих Срба саграде код Ниша чувену ЋЕЛЕ КУЛУ.

После српског пораза код Каменице Турци једно за другим освоје Делиград, Сталаћ Крушевац, Јагодину и целу источну Србију до Дунава.

Следеће 1810 године опет се окренула Србима ратна срећа те су из Србије вратили Турке у Босну и ослободили источне делове Србије.

1812. склопљен је у Букурешту мир.

СИНЂЕЛИЋ СТЕВО СА ТРИСТА ДРУГА
ИЗ ШАНЦА ГЛЕДА ПА ИМ СЕ РУГА
ХАЈ БИЋЕ СЛАВЕ, ХАЈ БИЋЕ СТРАХ
ГЛАВАНИ ЦРИН НАЛИЋЕ СКРЕН
И ГРАМУ... ЈЕКИ ПОДЗЕМНИ ПРЕН
И СИНУ... ПУЧЕ, К'О МУЊНИ БАКА
И ЗВІЗНУ... ПРШТЕ СВЕ У ЗРАК...
УМЕСТО ШАНЦА... СТАЈАШЕ РАКА
ВИТЕШКИХ СРБА, БЕСНИХ ТУРАКА.

(ДРАГОМИР СРЂАН)

Етика Фадила Хоџе

— ЧИМЕ ЈЕ ХТЕО ДА НАС ФАСЦИНИРА?

Обучен у униформу члана Врховне команде, иако на њу нема право, јер му је истекао мандат, 26. новембра прошле године, на незваничном ручку у Призрену Фадил Хоџа је између осталог рекао:

„Ми нисмо за промене Устава СФРЈ из 1974. године. Тај устав смо са Титом на челу створили. То је најбољи устав и зашто да га мењамо. Србн све хоће да ставе под своју шаку.

Ако би дошло до војне управе на Косову тада више не би било Југославије. Са Југославијом би било готово. То не смемо дозволити.

Грешка је што је мали наталитет код Срба, 1—2 деце. Код Албанаца је обрнуто. Ако не буде места за запошљавање Албанаца на Косову, биће у Словенији, биће у Србији, па нека иду по целој Европи нека се запошљавају.

Има појединачних примера силовања на Косову. Мислим да би требало у приватним кафанама на Косову дозволити да се жене из других крајева Југославије доведу и нека се иживљавају ови појединци који силују жене друге народности. Албанке то неће да буду, а Српкиње и друге би то хтеле и зашто им то не дозволимо.

Познат је проблем исељавања Срба и Црногораца са Косова. Има и притисака, али има и тога да Србин или Црногорац прода на Косову хектар земље за две милијарде. Онај који прода три хектара узме шест милијарди, а у долини реке Мораве купи земљу и кућу за јевтине паре, а остало уложи у банку и не мора више ништа да ради“.

(„Политика, 9. октобар 1987)

Насиље у Сремској Митровици

Са великим жаљењем, запрепашћењем и негодовањем, морамо да Вам саопштим следеће:

Дана 25. септембра 1987. године, не знамо по чијем налогу, булдожером је савијена са земљом ограда око тзв. „Мале“ Српске православне цркве у центру Сремске Митровице.

Овај догађај је Српска православна црквена општина и Српска православна Епархија сремска заједно са верницима и свим поштоваоцима овог здања примила болно и са великим огорчењем.

Надамо се да је познато да „СТАРА“ СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА У СРЕМСКОЈ МИТРОВИЦИ потиче из XVI века (подигнута је после 1521. године).

Посвећена је Св. архијакону Стефану, а налази се у западном делу града близу Саве.

У другој половини XVIII века добила је богато изрезбарен иконостас који се и данас у њој налази. Иконостас спада међу најбоља дела барокног сликарства у Војводини, а радио га је Теодор Крачун 1775. године. У цркви се налази владичански престо и 64 вредне иконе.

НАСИЉЕ У БЈЕЛОВАРУ

Његово Високопреосвештенство митрополит загребачко-љубљански Јован известио је Свети архијерејски синод да је „Опћинска управа за катастар и геодетске послове“ у Бјеловару својим решењем број 08-УП-1-760/1 од 14. марта 1987. године, извршила промену катастарских података

о земљишту Српске православне црквене општине у Бјеловару, на тај начин што је парцелу бр. 5553 превела у власништво СО Бјеловар.

На основу чега и зашто, питање је које очекује прави одговор.

Наши „случајеви“

Многи и даље питају: како је могуће да се догоди афера „Агрокомерц“? А то, искрено речено, и није—никакво чудо; чудо би било да се није догодила. И бојим се да ће се и убудуће догађати јер ништа се у суштини неће промијенити након овог случаја. Другим ријечима то је правило, а не случај.

Да је то тако, навешћу само судбину Мухамеда Талакића, који се усудио указати на стање у „Агрокомерцу“. Ту су моћници, заштитници система, и „вјерници“ Фикрета Абдића били веома ефикасни: искључен је из Савеза комуниста. Они који се правдају да нису знали (и то је, на жалост, оправдање), у ствари, нису хтели да знају. Јер вјера и знање, то се већ одавно зна, не иду заједно. Тиме су, истовремено, дали до знања свима онима који „превише“ знају што их чека. Опћински комитет СК Велика Кладуша ни не помишља на оставку.

Хоћу рећи: много је „агрокомерца“ у овој земљи и много „вјерника“ и „херетика“, само што су вјерници, зна се, увијек добро пролазили, а херетици? Тешко оном за кога се „докаже“ да је „прије времена био у праву“.

Стога људи постају пасивни проматрачи свега што се око њих збива, а то постаје погубно. Познајем лично многе који, и иначе мало знају, а почесто и оно што знају — не знају. Нису, наравно, они за то криви јер и високим функционерима и форумима незнање служи као алиби. Док год се због незнања не буде позивало на одговорност, ми нећемо изаћи из кризе у коју смо запали.

Говорим ово у име многих, који су, борећи се у својим срединама против разних злоупотреба, бивали кажњени, а да, колико ми је познато, нигдје нису наишли на заштиту виших институција. Најчешће би добили одговор: то је због неразвијених самоуправних односа у вашој средини. То јест, криви сте зато што нисте развили самоуправљање. И тако, док ви не развијете самоуправљање, лопови нека раде свој посао. Заста утјешно. — Марко Вујасиновић, професор

Срби региструју безакоња. Доћи ће дан када ће се зажалити за све што је Српском народу нажао учињено. Сваки зајам се враћа по мери.

И ТО СЕ ДОГАБА

Небоље у Пероју

Његово Преосвештенство епископ горњокарловачки Симеон известио је Свети архијерејски синод да се:

„Већ више година воде разговори, преписка и договори о исправљању неправде према Црквеној општини у Пероју, којој је после рата, без икакве одлуке и без знања власника, одзет део парохијског дома. И када је био на помолу договор о враћању тог дела његовом власнику — Црквеној општини у Пероју, поново се појавио, почитати, али нажалост, упорно, зна се све од кога подржавани Перојанци Штокован, који, када је сазнао да су се све правне

службе и све структуре СО Пула сложили да се проблем реши у корист оштећене стране, у име Мјесне заједнице Перој, у којој је он директор, дао изјаву да не треба удовољити захтев Црквене општине, јер је он „сазнао“ да ће Црквена општина свој парохијски дом продати.

Ова ноторна лаж, диктирана непријатељством и шовинизмом, једног у његовој дубокој работи подржавањем грађанства Пероја, сачувана је да се што је могуће више отежава и онемогућује нормалан црквени живот те скромне, која никог не угрожава, мале оазе три века старе Православне црквене општине у Пероју“.

Нехуманост у Ровишту

Његово Високопреосвештенство митрополит загребачко-љубљански Јован изнео Светом архијерејском синоду:

„Храм Св. Вазнесења Господњег у Ровишту, архијерејско намесништво бјеловарско тешко је оштећен обрушавањем звоника 9. фебруара 1979. године. Због дотрајалости материјала, последица земљотреса и свакодневног саобраћаја испред саме цркве, произрокована је ова штета.

Преко нашег ГЛАСА покренули смо акцију за обзаву и известили све надлежне установе да се помогне у обнови овог сакралног објекта и споменика културе првог реда. Све је остало безуспешно и на крају долази до сазивања Комисије за утврђивање услова да се храм Вознесења Господњег у Ровишту прогласи ризевином“.

Жалосно!

Случај у Коњицу

Његово Високопреосвештенство митрополит добробосански Владислав доставио је Светом архијерејском синоду копију представке двојице пароха у Коњицу, Епархија захумско-херцеговачка учлешне Комисији СО Коњиц за односе са верским заједницама, у којој, између осталог, пише:

„Дана 18. јуна 1987. године од Сав. управне интересне заједнице — Пензионог и инвалидског осигурања општине Коњиц, добили смо посебне уплатнице — признанице (по 12 комада, како би именовани свакога мјесеца вршили уплате за ИГО). Међутим, из признаница смо видели

да се водимо као, католички свећеници“.

Питамо се, ко има право да помоћу једне обичне „Признанице“, православне свештенике прекрштава у „католичке свећенике“? Одакле толико непознавање да у Коњицу вишековима постоје православни свештеници или се сматра да је Православље нека нова вјера па термин „православни свештеник“ још није устаљен. . .

Питамо се, шта би рекли да смо се ми обратили и захтевали да нам „Признанице“ буду написане „ћирилицом“, што би било и логично, посебно кад у Вуков-ој години све више истичемо равноправну и једнаку употребу оба писма?

Докле злочини на Косову

Његово Преосвештенство епископ рашко-призренски Павле до ставио је Светом архијерејском синоду копију представке коју је 17. августа 1987. године, упутио Комисији Извршног већа Скупштине САП Косово за односе са верским заједницама, под бр. 595 а која гласи:

„Од црквене општине у Приштини примили смо акт у коме се вели: „Навикли смо се већ на стално добацавање од стране албанске омладине кад изађемо у град али у последње време почели су се догађати и други инциденти.“

Уочи празника Св. Јована (8. јула 1987. год.), свештеник се дуго задржао на парохији и кад се увече вратио чује од супруге да је неко бацао камење на металну улазну капију и један камичак је ударио у прозор на стану што је узнемирило децу. После тога, свако треће — четврто вече ударио би по један камен у капију. Но 19. јула 1987. год. нешто иза 22. часа, почела је права палба камењем на кров цркве. Обавештена је милиција која је одмах стигла и пресрела петнаестак младих који су то чинили и спровела их у станицу милиције. Од тада су ови напади престали.

Поред овога имамо и других невоља: преко пута цркве постоји црквени плац на коме се налазе бараке, бивша пошта, у коју се уселило више породица. Црквена општина води парницу са Скупштином општине у Приштини. Један станар у тој бараки, испред свог улаза почео је да шалује да би подигао бетонски зид и заузео за себе плац. Старешина цркве, са председником Црквене општине, пријави ствар инспекцији, инспектор дође на лице места „нареди да даске уклопи“. Но после подне зид је избетониран и постављени метални стубови у бетон. Одмах сутрадан поново је интервенисао код инспекције. Обавештено је да ће зид бити срушен, но прошло је више од месец дана зид стоји и даље“.

Мз. Православље — 1987.

Овакво је стање било у Србији пред почетак буне на дахије. Као онда тако и сада "кнезови нису ради кавзи, ал је рада сиротиња раја која глоба давати не може, ни трпјети зулума турскога". Али док је Бога старог пријатеља не треба губити наду. Србија ће родити Карађорђа!

ВУК ДРАШКОВИЋ ОТПИСУЈЕ

РЕДАКЦИЈИ ПОГЛЕДИ

Економски факултет, КРАГУЈЕВАЦ

Мада са закашњењем, ипак реших да отпишем извесном Сулејману Хусићу из Сарајева, који ме (Погледи, број 28. јуни 1986) назва писцем срамног морала и ускогрудне шовинистичке логике, који свугдје гдје стигне сије мржњу и заваду.

Такав сам, по Хусићу, због тога што сам у интервјуу Погледима (број 26. април 1986) изрекао "многое гнусне, одвратности, и лажи, и шовинистичка булажњења" о патњи и страдању српског народа, при чему сам прећутао многе "колективне злочине" (чак и геноцид!) које су Срби починили над другим нацијама.

У побрајању тих "колективних злочина", Сулејман Хусић почиње четничким покољем "Муслимана и Хрвата" у Фочи и Горажду, па завршава "насилним покрштавањима" која је у 13. веку "вршио Свети Сава над босанском сектом патаренима, богумилима или бабунима". Спomiње он још и рушење "толиких џамија у Београду", изгон "десетина хиљада муслимана" из Србије у Босну и "егзодус никшићких Муслимана 1878. године".

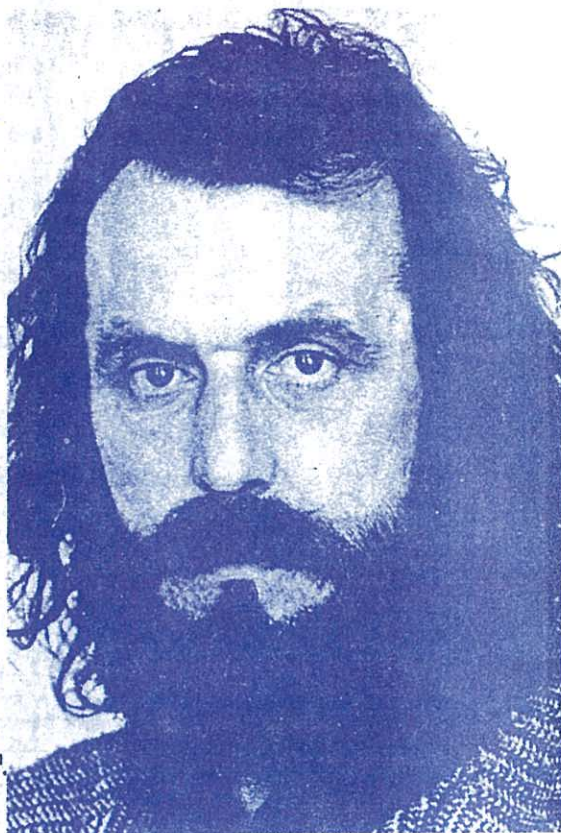
Покушаћу да се, у одговору, и ја држим овог редоследа српских "колективних злочина".

Хусић ме подсећа на суђење генералу Дражи Михаиловићу и на изјаве сведока да су четници у Фочи "поклали 15.000 Муслимана и Хрвата", а на "Дрском мосту у Горажду преко 5000 невиних људи, жена и дјеце нејаке". При томе, као крунски доказ, цитира телеграм који су Војном суду у Београду 1946. упутили "задругари среза Горажде".

Не сумњам, ни најмање, у аутентичност тога телеграма нити у сведочења на која се Хусић позива. Сведоци су сведочили онако како је те 1946. године и било пожељно. Процес је дао, и морао је дати, два императивна одговора: да су Четници апсолутно оно што су биле и усташе (фашисти, нацисти) и да су починили геноцид над Хрватима и Муслиманима!

Часопис Препород (5. јануар 1984) који је иначе гласило врховног исламског старешинства у Југославији, наводи да је у Горажду од четника убијено 500, а у Фочи са околином око 3.500 муслимана.

Историчари, међутим, и те цифре примају са резервом. Како, рецимо, др Јозо Томашевић, професор на Станфорд универзитету САД у својој обимној студији ЧЕТНИЦИ, која је преведена и у нас, каже да је у југоисточној Босни, особито на подручју Фоче, у децембру 1941. и јануару 1942. убијено вјеројатно преко 2000 људи.

Злочин је, наравно, убити и једног невиног човека, па су зато помало и отужна ова лицитирања на која ме Хусић нагони. Аљоша Карамазов не пристаје да буде архитекта општечовечанске среће, ако она мора да буде плаћена само једним недужним животом, патњом или нескривљеним сузама.

Хоћу, наиме, једино да покажем да су неистините бројке које Хусић спомиње, и кад узрок онога што се десило у Фочи и Горажду он уопште не спомиње!

Он ћути о крвавој Дрини која и у мају, и у јуну, и у јулу, и у августу, и у септембру, и у октобру, и у новембру 1941. носи пререзане српске вратове. Он ћути о ражњевима поред моста великог везира Баја-Мехмеда Соколовића, на којима муслиманске и хрватске усташе пеку српску децу. Он ћути о корпама пуним ископаних српских очију. (Можда је Анте Павелић, хвалишући се "поклоном оданих усташа", италијанском књижевнику ратном извештачу Курциу Малапарту управо показао "тазе извађене очи Срба" из Фоче и Горажда!) Он ћути о спаљеним црквама и селима. Он ћути о хоџама који шест месеци хилачу и халакају Фочом и Гораждем: Алах наређује — потоњи метак у потоњег Србина!

За Сулејмана Хусића (и не само за њега) та зверства као да и не постоје. Као да су усташе клале пилиће, а не људе, и као да у помору Срба и нема злочина. Као да је дужност тога народа била да на каме натиче своје вратове!

После свих тих ужаса, и у њиховом несмањеном јеку, четничке снаге крећу на усташка гнезда у Фочи, а нешто касније и у Горажду. Јединице су углавном, састављене од српских сељака из источне Босне и источне Херцеговине. Већини њих усташе су поклале жене и децу, отеле имања и спаљиле домове. У Фочи и Горажду након слома усташких гарнизона, они су људи помраченог разума. "Око за око, зуб за зуб" — само тај старозаветни принцип до њихове сужене и наклане свести допире.

Скрећем, дакле, пажњу на разлику између узрока и последице, злочина и одбране. ("Зло чинити, од зла се бранећи — ту злочинства нема никаквога" — рекао би Његош) Лако је изједначити нож целата и нож жртве, али колико је то поштено и праведно? Још је лакше ужаснути се над помраченим умом онога који се свети, а посебно је то лако са ове временске раздајине. Али је онда, када усташка држава плива у српској крви и кад једном читавом народу бива изречена пресуда да нестане, све изгледало доста другачије.

Има један стих у ГОРСКОМ ВИЈЕНЦУ, којег Његош извлачи из историјског искуства српских Голгота да се на мач мора узвраћати мачем, а не скрушеношћу пред целатом, не безграничним трпљењем и молитвама. Тај стих гласи:

Иван чашом наздрави освете,
Светим пићем Богом закршћеним.

Неки православни теолози кажу да овако нешто није смело да кане из пера једног српског владике, јер освету, као начело владања, одбацује Нови завет и тога се доследно мора придржавати православље. Нисам у то сасвим сигуран. И Христос уме да плане гневом, да замахне и бичем, а познат је и онај његов наук да не вреди пред свиње бацати бисере...

Сем у Фочи и Горажду, др Томашевић у својој књизи наводи још само два случаја масовније четничке одмазде: у далматинском селу Гата, где је убијено "око 100 људи", и "масакр око 500 Хрвата и муслимана на сектору Прозора".

То су ето, ти "колективни злочини", то је тај "геноцид" и одговор на нестанак више од 1,5 милиона Срба у хрватској, усташкој, држави!

Истини за вољу ваља рећи да је четнички покрет био планирао да, у завршној фази рата и непосредно по Хитлеровом и Павелићевом поразу изврши "темељну одмазду". Већ 1942. штампан је специјални приручник у ком се каже да је света дужност српског народа да се освети свакоме ономе ко се о њега огреши у току фашистичке окупације... Главна мета "свете освете" требало је да буде усташе, њихови следбеници и помагачи, те део националистичке католичке хрватске интелигенције. Др Томашевић каже да су аутори споменутог приручника сматрали да би "ликвидација ових сегмената хрватског становништва била у интересу и хрватског и српског народа" и да би се тако "помогло Хрватима да опет открију своју народну душу..."

У БЕОГРАДУ 18. октобра 1986.

ВУК ДРАШКОВИЋ

(ОДГОВОРИ - 1987)

ЗАХВАЛНИЦА

Захваљујем се прво Богу што сам изишао из болнице, а затим свима који ме посетише док сам био у боници: Милану Цимбаљевићу са госпођом, Лазару Јузбашићу, о. Драгомиру Шиповцу, Кости Наградићу и Милићу Булатовићу, Воју Милошевићу који ми је био у посети десетину пута и у болници и код куће док сам био болестан. Такође хвала и Михаилу Томићу и његовој госпођи што су ме обилазили. Хвала свима!

РАДИСАВ БОГИЋЕВИЋ је један од узорних чланова наше цркве. Много се у животу наплатио, али је код њега увек остала постојана вера у Бога. Редовно је долазио на богослужења и помагао своју цркву. Постао је Велики добротвор дома у Гринзбари давши прилог од \$2.000. Осим тога помагао је манастир са \$800 и штампарију са \$100. Завештао је после његове смрти петину своје имовине цркви "Светог Саве". Нека те брате Радисаве Бог поживи још на многаја љета.

ПРЕТПЛАТИТЕ СЕ НА "ВЕСНИК"

Епархијски Весник излази сваког месеца и доноси врло поучне чланке и обавештења из целе Аустралије о црквеном животу. Сви би требали да се претплате на ово црквено гласило. За годину дана претплата износи свега \$10.00.

Адреса "Весника":

DICESAN MESSENGER
Wallaroo rd.
HALL, A.C.T. 2618

КРШТЕНИ 1987

ДИЈАНА ----- кћерка Цвијана и Станке РИКАНОВИЋ
 НАДА ----- кћерка Ђорђа и Карле РАДОСАВИЋ
 АЛЕКСАНДАР-- син Вере СТАНКОВИЋ
 СТЕВАН ----- син Петра и Гордане ЈОВАНОВИЋ
 НИКИТА ----- кћерка Риста и Јане КУРИЛИЋ
 ПЕТАР ----- син Борислава и Радмиле СТЕЈИЋ
 ЈЕЛЕНА ----- кћерка Милорада и Љубице ЦЕЛЕТОВИЋ
 МАРКО ----- син Михаила и Љиљане МИЛУТИНОВИЋ
 CHANTELE -- кћерка Богдана и Julie КОЗИЋ
 ЛУКА ----- син Драгомира и Гордане ЂУРКИЋ
 ПЕТАР ----- син Петра и Љиљане ДРЉАЧА
 МИРЈАНА ---- кћерка Милана и Бранке БУКВИЋ
 БЈАНКА ----- кћерка Жике и Розмари РАДОЈЧИЋ
 ЈЕЛИСАВКА -- кћерка Бранка и Марије ЛУКИЋ
 ВЕСНА ----- кћерка Душана и Јелке ЛАЈИЋ
 ПАТРИЦИЈА -- кћерка Norman & Pauline HOWARTH
 ЉУБОМИР ---- син Влајка и Домке Ђеранић
 Ксенија ---- кћерка Мирка и Горане ЂЕРАНИЋ
 ПЕТАР ----- син ВЛАДИМИРА и Милеве ЖИВКОВИЋ

ВЕНЧАНИ 1987

Драго Никодијевић и Елеанор Кардарас
 Мирољуб Кулинчевић и Александра Савић
 Јован Пјевач и Милица Гвозденовић
 Маријан Радуновић и Снежана Перковић
 Ђорђе Бејатовић и Елефтерија Колиу
 Michael Mackay и Патриша Ђорђевић
 Мирко Вујанић и Dianne Patterson
 Ђуро Јакшић & Patricia Howarth

УМРЛИ 1987

Мило Томовић
 Ивко Јаковљевић
 Ђорђе Витковић
 Радиша Михаиловић
 Радомир Јовановић

Јованка Секулић
 Давид Бибић
 Рајко Ковачевић
 Лепосава Ашковић
 Веселин Жарков
 Милица Антић

Крштенима нека Господ и Свети Сава подари здравља и да порасту на радост и понос родитељима и кумовима.

Младенцима желимо Божји благослов и да их Господ подржи у сло-зи и љубави.

А наше покојнике нека помилује у Царству своме, и нека им се име помиње међу нама.

%%%%%%%%%

За све верске потребе обратите се своме свештенику о. Драгомиру Шиповцу на телефон 366 8390, или код цркве сваке Недеље.

ВЕНЧАЊЕ МИРКА И ДИЈАНЕ ВУЈАНИЋ

Венчање младенаца Мирка и Дијане обављено је 24. октобра 1987. у цркви Св. Саве - Калтон. Свету тајну брака су извршили о. Драгомир Шиповац и синђел о. Томо (Казити).

Родитељи Миркови Никола и Нада Вујанић су угледни и вредни радници и чланови Ц Ш О у Калтону, а деда Живота Нешић је неуморни радник и татор цркве.

Надамо се да ће се нови младенци угледати на родитеље и бити део цркве у којој су се венчали.

Нека им Господ подари у браку слогу, разумевање и богат пород.

ВЕНЧАЊЕ ЂУРА И ПАТРИЦИЈЕ ЈАКШИЋ

Ђуро и Патриција су се венчали 22. новембра 1987. у нашем светом храму у Калтону. Венчање су на два језика обавили о. Драгомир Шиповац и о. Драган Јоцковић парох из Ст. Албанса.

Ђуро потиче из честите породице Рада који је умро пре 2. године и Александре Јакшић. Био је дуго година члан ФГ Авала а задњих година се бави фудбалом.

Његова супруга Патриција такође потиче из добре енглеске породице, која је из љубави према своме мужу

а упознавши се са православљем примила нашу веру. На тај ће начин сачувати једномислије у свом породичном дому.

И од Ђура очекујемо да следи стопе свог покојног оца Рада, који је смерно и одано служио Богу и свом српском роду.

KOSOVO Radio & T.V. Service

75 Scotchmer Street
North Fitzroy

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- ★ Color T.V.
- ★ Hi-Fi
- ★ Antenna Inst.
- ★ Reconditioned T.V.s

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

820. HIGH ST — 480 5554
THORNBURY

29. SUSAN ST — 439 6385
ELTHAM, VIC.

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

НАДГРОБНИ СПОМЕНИЦИ

Правимо споменике за
покојнике православне
вере.

Натписе правимо
ћ и р и л и ц о м.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03) 428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Ћ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЂЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24. ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (центра)	547 7711
BENTLEIGH	557 4155
BRIGHTON	592 7011
BRUNSWICK	380 1592
COBURG	386 1698
CAULFIELD	211 4515
FRENKSTON	783 7722
MORNINGTON	(059) 75 2132
RICHMOND	428 3518
SANDRINGHAM	598 2592

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054